

brat *frančišek* 1

*O kako nekaj
veličastnega,
svetega in velikega
je imeti Očeta
v nebesih!*

(1Fp)

- Od očeta k Očetu
- Pogovor z Brigito Karadža
- Narodni kapitelj FSR
- Podaj mi roko
- Betlehem, tako blizu in tako daleč

- 3 **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Sv. Frančišek na poti vere od očeta k Očetu
- 7 **Naša evangelizacija**
Solidarnost, ki presega razlike
- 10 **Iz naših družin**
Pogovor z Brigito Karadža
- 13 **Frančiškov svetni red**
Narodni kapitelj, Kančevci
Izjave novoizvoljenih članov Narodnega sveta
Božično voščilo
Duhovne vaje za člane FSR, Kančevci
Nona iz Pirana – s. Rozina Nussdorfer
KB FSR Kostanjevica ter KB OFS Gorica (Italija)
KB FSR sv. Cecilija Celje
Dan zbranosti KB Štepanja vas
Zaobljube KB Maribor
Drugi kapitelj KB sv. Vida
- 30 **Mladi Frančišku**
Podaj MI Roko v Mariboru
Podaj MI Roko v Ljubljani
Podaj MI Roko v Vipavskem Križu
- 32 **Pravičnost in mir**
Br. Gwenolé Jeusset, frančiškan in mirovnik
- 35 **Razvedrilo**
Nagradna uganka
- 36 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška
- 39 **Sveta dežela**
Novice iz Svete dežele
Kolesarjenje ob Donavi
Betlehem, tako blizu in tako daleč
Romanje v Prago
Anketa: kako danes razumeti mučeništvo?
Molitev iz devetdnevnic za beatifikacije
V alpsko zimsko idilo z vlakom
Romanje ob Lurški devetdnevnic

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
**GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR)
V SLOVENIJI.**

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto:
metod.trajbaric@fsr.si

Prispevke pošljite do 2. 2. 2013

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici:

Michelangelo, *Bog Oče*, Sikstinska kapela, Vatikan

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk:

Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada:

2350

Naslov uredništva:

Kúzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25
ali 040-644-164;

E-mail:

revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000
Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d.
Maribor; sklic na 00 700-13

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Spet vas obiskuje praznični Brat Frančišek. Naj vam tudi mi voščimo obilo božičnega blagoslova in vse dobro v novem letu. V dobi, ko so se mnogi ljudje znašli v precejšnji stiski, tako materialni kot duhovni, nam je še posebno v tolažbo, da v našo bedo prihaja živeti Bog in jo napolnjuje s svetlobo upanja in nebeškim mirom.

Opazili boste, da smo z novim letom uvedli nekatere novosti v reviji, verjetno najočitnejša so večje črke. Upamo, da boste revijo tudi v tem letu z veseljem spremljali. Naj nas beseda o tem, kaj se godi in razmišlja pri nas in po svetu, še bolj poveže med sabo v eno družino. Reviji smo priložili položnico, da tako malce podkrepimo našo prošnjo, da papirnatega bratca podprete s svojimi prispevki – in tako omogočite, da si ga bodo lahko privoščili vsi. (Vedno znova se dogaja, da me kličejo naročniki, ki hočejo BF odpovedati zaradi pomanjkanja denarja

– in kako sem vesel, ko jim kot urednik lahko rečem, da res ni treba, ker smo zastoj. In veste, veseli so tudi oni.)

Letos je v Cerkvi *leto vere* in temu sledi tudi ta letnik naše revije – ustavili se bomo ob različnih razsežnostih naše vere. Seveda skozi pogled sv. Frančiška. Tokratna številka se še posebej posveča (Bogu) Očetu – o tem nam piše p. Pepi. Berete lahko o misijonskem delu sester FMM v Bosni. Pa poročilo z Narodnega kapitlja, nagovorijo nas tudi novoizvoljeni. Sledijo poročila z duhovnih obnov in drugih bratskih srečanj od vsepovsod po domovini. Mladi nam poročajo s srečanja Podaj mi roko. Izvemo lahko, kaj se je novega zgodilo v Sveti deželi, kako je s kolesom ob Donavi in o beatifikaciji v Pragi. Naj vam bo v hladnih zimskih dneh z Bratom Frančiškom toplo pri srcu!

Mir in dobro!
br. Jernej

Sv. Frančišek na poti vere od očeta k Očetu

Za vsakega rojenega je vez z očetom in materjo močna in ga vsestransko določa. Iz nje je vsakdo podarjen sebi in svetu, iz nje izhaja tisto, kar je zanj bistveno, vendar pa lahko postane še drugačen, možno je tudi nekaj novega.

Tako sta tudi oče Peter Bernardone in mama Pika bistveno določila in usmerila življenje svojega sina Frančiška. Po njiju je bil, kar je bil, po daru od zgoraj pa je počasi postajal nekaj drugega, postajal je nekdo, ki ni rojen »iz poželenja mesa, marveč iz Duha« (prim. Jn 1).

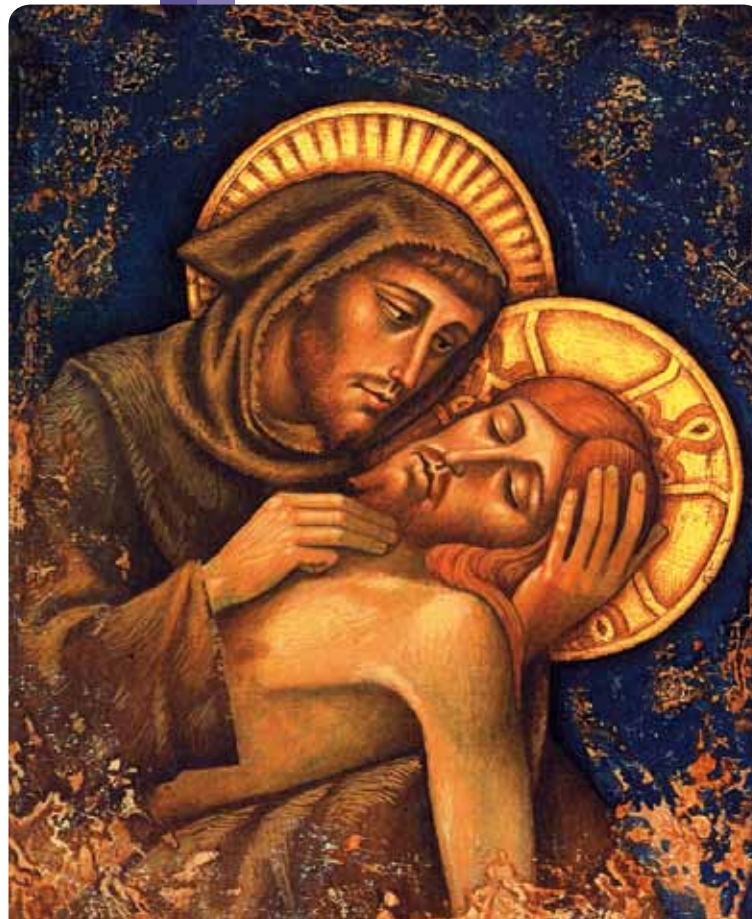
V tem nastajanju novega človeka se je v življenju mladega Frančiška vrtelo, bojevalo in rojevalo spreobrnjenje. Iz moči Duha se je rodil nov Frančišek, ki je šel na pot hoje za Kristusom, da bi podirajočo se Cerkev na novo zgradil.

Mladi Frančišek dramatično in pred očmi javnosti zapusti zemeljskega očeta Petra, da bi se osvobodil (zemeljskega bogastva svojega očeta in navezanosti nanj) in z vsem srcem predal nebeškemu Očetu, ki je neskončno blažen in svet, naš Stvarnik, naš Odrešenik, naš Tolažnik (Frančiškova razlaga očenaša). Slek se je, stari človek je umrl in rodil se je nov Frančišek, varno predan in sprejet v Očetovem naročju. V vedno globljem doživljanju Očeta je pozneje v Pismu vsem kristjanom (vernikom) zapisal: »Sinovi nebeškega Očeta so tisti, ki opravljajo njegova dela. O kako nekaj velikačstnega, svetega in velikega je imeti Očeta v nebesih« (10). Nekateri pa se od Očeta in Sina oddaljujejo, zato je v istem pismu zapisal: »Vsi tisti pa, ki ne živijo spokorno in ne prejemajo telesa in

krvi našega Gospoda Jezusa Kristua in se vdajajo zabolodam in grehom ter hodijo po poti zle požljivosti in v hudobnih teženjih ter ne izpolnjujejo, kar so obljubili; in ki meseno služijo svetu v mesenem poželenju, v zaskrbljenosti in v pehanju za ta svet, in s skrbmi tega življenja prevarani od hudiča ... – ti so slepi, ker ne vidijo prave luči našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ti nimajo duhovne modrosti ter v sebi nimajo Sina božjega, ki je prava Očetova modrost« (12). Nepovezanost z Očetom in Sinom v njihovem življenju rojeva napačno navezanost na minljive stvari. V nadaljevanju pisma zato svari: »Vi mislite, da boste še dolgo imeli v posesti ničevosti tega sveta. Toda motite se. Prišel bo namreč dan in prišla bo ura, na katero ne mislite in je ne poznate in ne veste zanjo. Telo zboli, smrt se približa ... in umrejo bridke smrti ... Tako pogubi dušo in telo v tem kratkem življenju ...«

Za vsakega človeka se torej pot vere, pot prepričanega kristjana, začne s spreobrnjenjem in poteka v vztrajni vsakodnevni hoji za Gospodom. Sv. Frančišek je resnični učitelj vere: spremeni življenje, poslušaj Sina in hodi za njim k Očetu. Pri njem je vera »osebno intimno srečanje z Jezusom in izkušnja Njegove bližine, prijateljstva in ljubezni,« kakor je v svoji katehezi poudaril papež Benedikt XVI.

Kakor je vera spremenila Frančiška, tako zaupanje v Gospoda spreminja vse kristjane, ki v veri na novo odkrivamo in poživljamo

nadnaravno razsežnost življenja. Oči od minljivega dvigamo h Gospodu, k neminljivemu in neskončnemu. Kristus postaja za kristjane vedno bolj središče njihovega življenja in v njih se vedno znova krepi pripravljenost, da iz ljubezni do Ljubezni umirajo – se darujejo –, kot je Gospod umrl iz ljubezni do človeštva, v poslušnosti Očetu in to nadaljuje v skrivnosti daritve sv. maše, da ostaja z nami in Njegova ljubezen prehaja v naše srce.

Sv. Frančišek je v svoji veri ves obrnjen, osredinjen v Kristusu, gori v blaženi ljubezni, ki mu daje blago moč. V njem ogenj ljubezni do Gospoda vedno gori in obsega njegovo celotno osebo. S sv. Frančiškom nam je jasno, da je vera vseživljenjski odnos z Gospodom. Vera je izkušnja

v življenju za življenje, in ko jo tako živimo, postaja izvir globokega veselja in trdnega upanja.

Vera daje sv. Frančišku moč in navdih za sprejemanje življenjskih odločitev. Sv. Frančišek je zazrt v Križanega in njegovega Očeta, živi globoko mistično izkušnjo Očtove in Sinove

ljubezni na La Verni, kar ga vodi do vtisnjenja Očetove in Sinove ljubezni v njegovo srce in telo. Božja ljubezen se v njem naseli, kot se je naselila v Brezmadežni in se naseljuje v življenju vsakega vernika, ki kot sv. Devica in sv. Frančišek sebe odpira v razpoložljivo sodelovanje in služenje Očetovi ljubezni. V tej ljubezni se sv. Frančišek kot vernik izroča in prepušča Očetovi ljubezni, saj je z Njim osebno povezan, in to brez beganja k drugim bogovom in brez ovinkov. Išče Očetovo voljo in jo hoče v popolni poslušnosti živeti tako kot njegov Sin, se pravi na velikonočni križano-vstajenski način. Če je Kristus Gospod in je sv. Frančišek (tako kot vsak vernik) le Njegov učenec, potem v svoji notranjosti in v telesu živi globino istega očetovsko-sinovskega odnosa in paradoks evangelija, ki je hoja v »smrtni senci« življenja proti polnosti življenja v Vstalem.

Nadalje se moremo od sv. Frančiška prav skozi njegovo telesno trpljenje in

duhovne boje učiti tudi, da v *najtemnejši noči*, v najtrši preizkušnji *luč obstaja*, da Oče hodi z nami, da je On, kot poje sv. Frančišek, naš varuh in branitelj, naša varnost, naše VSE, dobro, vse dobro, najvišje dobro. In ravno v tem je vera: popolnoma se prepustiti Njemu, mu zaupati in ga prepoznati kot VSE.

V *Hvalnicah Najvišjemu* beremo Frančiškovo srce, zaljubljeno v Očeta, ki svojo ljubezen živi v stalni molitvi, in to do tiste mere, da sv. Frančišek postane molitev. Molitev na najmočnejši in najresničnejši način izraža vero in omogoča

vernemu srcu, da v vedno novi luči in v vedno novem pogledu bere čudovita dela, ki jih Oče uresničuje v njegovem življenju, življenju drugih in v stvarstvu.

Že iz povedanega je razvidno, da je v življenju sv. Frančiška troedini Bog v središču njegovega življenja in je ljubeči in usmiljeni Oče, edini Gospod, za katerim v Sinu hodi. Zato skupaj z ubožcem iz Assisija v tem letu vere pravimo tudi mi: **Deus meus et omnia, moj Bog in moje vse**. In ko je Gospod za nas vse, smo tudi mi v celoti za Njega in smo v družini, pri vsakdanjem delu, na delovnem mestu, v šoli, v župniji – povsod smo Gospodovi, Njegove priče.

Pot vere je torej – za sv. Frančiška in za vsakega kristjana – najprej pot od očeta (zgolj človeškega) k Očetu (večnemu, nebeškemu). Istočasno pa je tudi pot iz notranjosti najintimnejšega duhovnega odnosa z Očetom (osebna molitev, zakramentalno, bogoslužno življenje) navzven, pot k drugemu (delovanje v različnih občestvih Cerkve, razdajanje v služenju pravičnosti in ljubezni kot odgovor na potrebe in stiske sveta) in pot v dialog s svetom za služenje in pričevanje v ljubezni.

p. Pepi Lebreht OFM

Solidarnost, ki presega razlike

Verjetno se vsi še dobro spominjamo vojne v nekdanji Jugoslaviji. Pri nas v Sloveniji se je hitro končala. V drugih republikah, kot sta Hrvaška ter Bosna in Hercegovina, pa je trajala skoraj štiri leta. Najhuje je bilo poleti 1995, ko se je zgodil strašni zločin v Srebrenici, ki je bila pod zaščito Združenih narodov. Tu je vojska Republike Srbske sistematično umorila okoli 8.000 ljudi, večinoma moške, ostale pa je pregnala z domov. Šele ob tem zločinu se je svetovna javnost zganila in si začela učinkoviteje prizadevati za končanje konflikta. Po operaciji *Poletje 95* je avgusta sledila še operacija *Nevih-ta*. Ta je predstavljala glavni preobrat v vojni, saj sta bili vojski Republike Srbske in Srbske Krajine med spopadi popolnoma poraženi in sta prosili za premirje. Mirovni sporazum, ki je dokončno končal vojno v BiH in na Hrvaškem, je bil podpisan 21. novembra 1995 v Daytonu.

Sestre frančiškanke Marijine misijonarke smo iz Slovenije spremljale dogajanje v sosednji Hrvaški in v BiH. V želji, da bi bile blizu temu trpečemu ljudstvu in med njimi budile upanje in spravo, smo obiskale te kraje kmalu po končani vojni. V Sarajevu smo se srečale s kardinalom Vinkom Puljićem, ki nas je povabil v BiH in nas spodbudil naj odpremo skupnost v Bosanski Posavini. Po nekajmesečnem iskanju in dogovarjanju smo decembra 1996 prišle

v župnijo Odžak in se naselile v preprosti hiši. Kmalu so začeli prihajati ljudje po duhovno in materialno pomoč. S pomočjo številnih dobrotnikov iz Slovenije, Italije, Nemčije in Avstrije so sestre prejele okoli 70 velikih kamionov pomoči s hrano, obleko in drugimi potrebščinami. S pomočjo domačih ljudi so jo razdeljevale med vse, ki so prihajali, ne glede na narodnost. Sedaj je v Odžaku skupnost štirih sester, tri Poljakinje s. Teresa,

s. Anna in s. Agnieszka ter Bosanka s. Renata. Delujejo na različnih področjih: z mladimi, v »Kučí nade« z osebami s posebnimi potrebami, na Karitasu, z ženami, v pastoralu na župniji ... Vse pa nosijo isto željo: delovati za spravo in mirno sožitje med tremi narodi.

Zdaj sedem let po vojni so si ljudje za silo opomogli, obnovili domove z lastnimi rokami in s pomočjo človekoljubnih organizacij, a ostajajo notranje rane, ki še vedno zelo bolijo. Velika je brezposelnost (50 %), duhovna prazni-

na, vpliv zahodne »civilizacije smrti«. Predvsem mladi so žrtve zasvojenosti vseh vrst. Družinske tragedije in travme se zdaj dogajajo za stenami obnovljenih domovi in jih sestre zaslutijo za prijaznim nasmehom mladih, ko na vprašanje »Kako gre?« odgovorijo s suhim »Dobro, hvala«. Posebno so ranjene žene, saj so v večini primerov izgubile svoje najbližje, moža in sinove,

bile so posiljene ali so jih izgnali v taborišča za begunce. Bolečina in sram jih uklepata, da o tem ne govorijo.

A čas je dozorel in želja, da bi to trpljenje podelile med seboj, se je porodila tako na strani katoliških žena kot na strani muslimanskih žena. Ustanovljeno je bilo združenje *Življenje* z namenom, da bi zaščitili življenje od spočetja do naravne smrti ter preprečili vse vrste zasvojenosti. Med ustanoviteljicami je mati, katere sin je odvisnik. Bila je prva, ki je govorila o tem in je poslala svoje-

ga sina v skupnost Cenacolo. Poleg različnih dejavnosti ima združenje *Življenje* tudi molitveno skupino, ki jo vodi s. Anna Alberti, FMM. Skupina spodbuja člane k molitvi in deljenju v zaupnem okolju. Ljudje potrebujejo čas, potrpljenje in po-

gum, da bi se odprli in pustili Bogu, da deluje v njih in jih ozdravlja. Postopno žene v skupini doživijo, da niso edine z ranami in bolečo preteklostjo. Začnejo govoriti o svojih stiskah, molijo druga za drugo in za svoje družine.

Podobno združenje obstaja pri muslimanskih ženah, imenuje se *Sumeja* po imenu muslimanke, ki je bila ubita, ker se ni hotela odreči svoji veri. Tudi v tej skupini molijo, pomagajo v mošnji, obiskujejo ljudi in tiste, ki so v pomanjkanju. Predlagale so srečanje žena z obeh strani, da bi bile združene v težkih položaju razdeljenosti na tri narode. Zelele so iti preko vseh razlik, predsodkov in zamer. Prvič so se srečale prav v našem samostanu. Vzdušje bilo prijetno družabno, obe strani sta se predstavili in podali svoje cilje. Naslednjič je bilo srečanje pri muslimanskih ženah. Čutile so, da jih druži ista želja: biti solidaren, pomagati trpečim in se potruditi za lepši in bolj človeški svet. Upajo, da bo ta solidarnost, ki presega razlike in predsodke, naredila iz mesta Odžak mesto

enotnih in srečnih ljudi. Nekdo je rekel: »Po vojni smo postali preveč Hrvatje, Srbi in Bošnjaki in premalo ljudje.«

Pripravila

s. Mojca Korošec FMM

Darovi za revijo Brat Frančišek

Veseli smo vsakega daru, ki si ga odtrgate od ust, da »nahrinite« tudi našega papirnatega bratca. Vsak je povabljen, da daruje po svojih močeh, da potem lahko revijo izdajamo brezplačno in je tako dosegljiva tudi tistim, ki si je drugače ne bi mogli privoščiti. Ob novem letu reviji spet prilagamo položnico, da vam tako olajšamo darovanje. Že vnaprej hvala za vašo velikodušnost!

120 €	Minoritski samostan Podlehnik
50 €	FSR KAPUCINI Celje
40 €	Danica Klofutar
30 €	Janez Stražar
20 €	Tilka Eiselt
10 €	Roberto Daneu
15 €	LJ – Marijino Oznanjenje

Pogovor z Brigito Karadža

Je prvič prišla v bratstvo Mladi rod pred tremi leti in postala najbolj zvesta pri mesečnih srečanjih. Živi v župniji svetega Frančiška v Šiški, kjer je na praznik Brezmadežne, 8. decembra 2012, naredila zaobljube v Frančiškovem svetnem redu.

Brigita, kako se spominjaš svojega otroštva? Kdaj si se spoprijateljila s sv. Frančiškom? Kaj te je pri njem pritegnilo, nagovorilo?

Ne vem točno, kdaj me je nagovoril Frančišek. Lažje bi rekla, da sem pred leti začela v sebi prepoznavati nekaj, čemur lahko rečem, da je »od Frančiška«. Rojena sem na deželi in pred dobrimi štiridesetimi leti je bilo Goričko v Prekmurju, še zelo »naravno«. Ritem letnih časov se je lepo pokrival z liturgičnim letom in moja stara starša, pri katerih sem odrasla, sta živela zelo preprosto in odmaknjeno od sodobnega sveta. Od takrat pa do danes se nisem nehala veseliti prvih snežink, prve zelene trave, zrelih jagod na obronku gozda, ptic tako

ljubkih in pestrih oblik, pisanih cvetlic, vode, svetlih zvezd, sonca, dreves ... To me je v nekem trenutku življenja skoraj že potegnilo v pravcati panteizem. No, Gospod pa je menda prav tu našel mojo šibko/vstopno točko. Ker nama z možem ni dano imeti otrok, sem začela »skrbeti« za zavržene mucke zunaj, saj več kot dveh pač najin mali dom ne more sprejeti. Ker sem iz Šiške, je bila blizu prostora, kjer so bivale mucke, cerkev svetega Frančiška in tako sem ob večerih, ko sem jih nahranila, začela redno zahajati v Božji hram. Spočetka mi je bilo nepojmljivo, kaj ima ta ogromna cerkev skupnega s Frančiškom in njegovo karizmo. A Gospod dela na skrivnem in tako me je tiho prežemalo bogoslužje, pa prazniki svetega Frančiška in serafinskih svetnikov. Posebej me je prepričal blagoslov živali; v duhu sem nosila tja vsa bitjeca, ki so mi prečkala pot (to še vedno počnem). Lepega dne sem dojela, da so mogočni stebri v notranjosti cerkve jasen simbol Frančiškovega poslanstva *Popravi mojo cerkev* ki ga je menda sanjal tudi tedanji papež; da pride mož, ki bo s svojih telesom podprl podirajočo se Cerkev. In

da so frančiškani eni taki stebri v Cerkvi, gredo tja, kjer se ruši. No, dela imajo vse več, očitno. Ti stebri, ki obdajajo ladjo, mi simbolizirajo tudi gozd mogočnih dreves, ki v njem lahko najdeš zavetje, se skriješ ...

Kaj je tisto, kar te najbolj navdušuje pri sv. Frančišku?

Ne vem, kaj me pri Frančišku zdaj nagovarja. Ko sem malce več izvedela o njem, šele vidim, kako zelo radikalen je bil, in zdi se mi, da je bilo marsikaj tega, kar sem njemu pripisovala, bolj plod moje pobožne romantične domišljije. Zato se z obljubami moja pot z njim v Gospodu šele resnično začneja ...

Danes se mladi, pa tudi starejši težko odločamo oziroma zavežemo nekomu ali nečemu za celo življenje. Tudi zaobljube v FSR nas vežejo do smrti. Kako si se ti odločila za zaobljube v FSR? Za zaobljube se mi ni bilo težko odločiti, težje je bilo vztrajati v času formacije. Potrebujem veliko podpore in bližine v življenju, z leti sem se naučila, da je lažje, če nisi sam. Tako da skoraj lahko rečem, da »iz koristoljubja« ... no, ne čisto zares, ampak lažje je z brati in sestrami.

Kako si se pripravljala na zaobljube?

Pred glavnim dnem sem opravljala devetdnevno na podlagi Pisma vsem kristjanom. Dnevno hodim k sveti maši zadnjih šest let in z brati frančiškani ob delavnikih skupaj molimo hvalnice ali večernice. Seveda tudi srečanja bratstva Mladi Rod in pogovori z vzgojiteljico.

Veliko mi je pomagal p. Marjan Čuk s pogovori o Frančišku, njegovi duhovnosti, z razkrivanjem odločilnih trenutkov v njegovem življenju in kako vse to

povezati in preleti v moje »vsakdanje« življenje.

Bolj, ko je bilo lepo, večje so bile skušnjave, prav do konca. A z Božjo pomočjo, podpornimi molitvami in predvsem s čisto človeško pomočjo sem na večer Brezmadežne izrekla, da hočem živeti po evangeliju, po Frančiškovem zgledu, vse dni svojega življenja. Bogu hvala!

Upam, da bo obljuba omogočila pretok milosti skozme in da mi bo Gospod pokazal, kje je »moje mesto« v bratstvu, da bom vse, kar sem že in bom še prejela in je prežeto z Njegovo ljubeznijo, dajala naprej.

Kje vidiš svoje mesto oziroma kako se bodo zaobljube poznale v tvojem življenju? Kaj bo drugače, kaj si obetaš od tega, da si postala sestra v FSR, kaj pričakuješ?

Upam, da bo obljuba omogočila pretok milosti skozme in da mi bo Gospod pokazal, kje je »moje mesto« v bratstvu,

da bom vse, kar sem že in bom še prejela in je prežeto z Njegovo ljubeznijo, dajala naprej. Drugače pa sem itak v službi v samostanu v Šiški, kjer kuham, perem, likam (bolj počasi) in delam, kar se pač po hiši počne, tako da sem kar blizu bratov in pod »nadzorom«.

Še misel za konec ...

Na koncu le še srčna hvala vsem bratom prvega reda, da so, saj mi je vedno v veliko veselje, domačnost in tolažbo videti brata v habitu kje, kjer ga ne pričakujem ... (pogostejše pričevanje z oblačilom?), jasno, še posebno v cerkvi! Hvala p. Mariju Osredkarju, ki je bil v Šiški veliko let asistent obema bratstvom, starejšemu in mlajšemu. On me je sprejel v red in je maševal, ko sem izrekla obljubo. Bil je tu za nas.

P. Marjana Čuka sem že omenila, pa bi tudi rada še rekla, Bogu hvala zanj. Hvala p. Pepiju, p. Miranu, p. Ambrožu in vsem bratom, ki so kdaj koli nagovorili moje srce po Gospodu! Hvala tudi p. Janezu in p. Andreju. Hvala tebi, ljuba sestra Mateja, za ljubečo potrpežljivost in vsem v KB Mladi

... Zato se z obljubami moja pot z njim (s sv. Frančiškom, op. ur.) v Gospodu šele resnično začneja ...

rod za spremljanje in prelep agape v naši dvorani po svečani zaobljubi. Bog bodi hvaljen! Mir in dobro vsem.

Draga Brigita, hvala za tvoje iskreno pričevanje in za tenkočutnost, s katero si opisovala svojo ljubezen do Božjega stvarstva. Da bi znala nekaj te gorečnosti približati bratom in sestram in naj ti ne zmanjka volje in poguma na poti s sv. Frančiškom.

Pogovor pripravila Mateja Trajbarič OFS

Narodni kapitelj, Kančevci, 23. do 25. novembra 2012

Od 23. do 25. novembra 2012 je bil v Kančevcih narodni volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda Slovenije. Na skupno bivanje in delo smo se uglasili s spoznavnim večerom, ki je bil razdeljen na tri dele. Najprej je vsak svojemu desnemu in levemu sosedu povedal, kaj je lepega tisti dan doživel, videl, občutil ..., nato smo se razdelili po škofijah in si v vsaki skupini poskušali zapomniti imena vseh iz škofije. Nato je predstavnik skupine poskušal predstaviti čim več lepih stvari iz svoje škofije – blažene, slavne moše in žene, lepoto pokrajine, samostane, redove ... Tretja naloga pa je bila, da so vse tri skupine, v katere smo se oblikovali, pripravile vsaka čim bolj izvirno voščilo našemu narodnemu predsedniku Mirku Potočniku, ki je ta dan praznoval rojstni dan.

V soboto zjutraj po hvalnicah se je začelo resno delo. Najprej smo prisluhnili pozdravu predsednika, ki je predstavil tudi mednarodnega delegata brata Ewalda Kreuzerja, ki je kot delegat generalne ministrice s. Encarnacion del Pozo in član predsedstva CIOFS predsedoval kapitlju. P. Robert Bahčič je bil

na kapitlju kot delegat p. Ivana Matica, generalnega duhovnega asistenta OFM za FSR in Framo iz Rima.

Ker FSR v Sloveniji še nima potrjenega statuta, je brat Stanko Šorli predstavil nov statut, ki ga je oblikovala v ta namen postavljena komisija na osnovi modela, ki ga je poslalo mednarodno vodstvo

FSR vsem narodnim bratstvom. Vstavili so za Slovenijo specifične podatke in, ko bo preveden, ga bodo poslali v Rim v potrditev. Statut je bil z glasovanjem kapitularev soglasno sprejet. Po določitvi mednarodnega vodstva je uradno ime reda po vsem svetu OFS – ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS.

Spregovoril nam je tudi mednarodni delegat br. Ewald in predstavil delo CIOFS ter svoje delo, kraj in bratstvo, od koder prihaja.

Sledila so poročila: predsednika, odgovorne za vzgojo, duhovnega asistenta,

odgovornega za mednarodno sodelovanje, blagajnika, predsednice Frame in FO. Iz slišane smo lahko jasno začutili prizadevanje in vestno delo članov narodnega sveta v preteklem triletju. Posebno smo bili veseli obiska celotnega narodnega sveta Frame in FO, s katerim smo se pomladili in spoznali, da je našim mladim mar za starejše brate in sestre v FSR.

Naslednja seja je bila volilna, za predsednika je bil izvoljen Metod Trajbarič, za podpredsednika ponovno Franc Herle, za tajnico Fani Pečar, za odgovorno za vzgojo Andreja Štunf, za blagajničarko

Jana Potokar, za mednarodno svetnico Doroteja Emeršič, za njenega namestnika Stanko Šorli in za povezavo s Framo Stana Gorenc.

Sledila je sveta maša, med katero so prejeli člani novega narodnega sveta poseben blagoslov kot popotnico za delo, kajti priprava za naslednji kapitelj se začne takoj z resnim in odgovornim vsakodnevnim delom.

Dan smo zaključili z večernicami.

Tretji dan kapitlja smo prav tako začeli s hvalnicami, nato se je kratko sestel novi NS in določil glavne vsebine konstitutivne seje, ki je sledila.

Razdelili smo se v skupine in se pogovarjali o temah, ki so pomembne za FSR v Sloveniji: vzgoja, komunikacija med brati in sestrami ter bratstvi, prisotnost v svetu, Frama – bratska animacija, duhovna asistenca ter kako naj bodo oblikovana naša srečanja, da bodo privlačna tudi za mlade.

Pobud je bilo veliko, na prvi seji NS bomo vse še enkrat premislili in nato oblikovali v sklepe, ki bodo objavljeni v eni prihodnjih številčk Brata Frančiška.

Sprejeli smo samo en sklep, in sicer tega, da bo NS po svojih močeh fi-

nančno pomagal mednarodni organizaciji Franciscans International, ki v Združenih narodih zastopa glas preganjanih.

Narodni kapitelj je praznik vsega narodnega bratstva FSR. Predstavniki posameznih bratstev prinesejo s seboj predloge in mnenja iz KB, dodajo še nove in spoznavajo drug drugega. Na takih srečanjih hitro zaveje duh bratstva med udeleženci, srca se odpro in Duh oblikuje besede, misli in predloge. Naša bratstva imajo res visoko povprečno starost, vendar se vedno bolj čuti zavedanje, da smo vsi odgovorni za naš FSR.

K temu so nas spodbudile tudi sestre klarise v Turnišču, ki smo jih obiskali med potjo domov. Same so pogumno sprejele povabilo

in izziv, da so prišle v opuščeno hišo, ki jo zdaj obnavljajo in tako gradijo poleg kamnite hiše tudi duhovno prebivališče Boga med ljudmi. To smo živo čutili med pričevanjem prijaznih sester.

Zato, bratje in sestre, zavijajmo rokave in korajžno na delo. V Božjem vinogradu je vsakdo pomemben in sleherni ima veliko dela.

Doroteja Emeršič

Izjave novoizvoljenih članov Narodnega sveta

S. Jana Potokar, blagajničarka NS

Jana, prvič si sprejela odgovornost na Narodnem kapitlju. Kako sprejemaš to novo službo, te je česa strah in čemu se boš še posebej posvetila v tem mandatu?

Moja prva skrb je gotovo blagajna ter gospodarno in odgovorno ravnanje z denarjem. Vem, da mi bo brat, ki je to službo doslej opravljal, rad pomagal z nasveti.

Še posebej pa se bom posvetila povezovanju med člani Frančiškovega svetnega reda. Če vsak izrazi svojo najbolj skrito željo in pomisleke oziroma poda predlog, se najdejo tudi rešitve v duhu sv. Frančiška. Nujna naloga vsakega izmed nas se mi zdi spodbujanje novih članov v FSR. Treba je tudi pripraviti okolje za povezovanje med brati in sestrami in temu bom posvetila vse svoje moči, tako v krajevnem bratstvu kot tudi širše.

Br. Franc Herle, podpredsednik NS

Franc, služba podpredsednika je običajno precej nedoločena. Ker imate že veliko izkušenj iz prejšnjih služb (med drugim ste bili tudi v službi predsednika), vas sprašujem, kako vidite svojo vlogo in na katerih področjih ste lahko v pomoč bratu predsedniku?

Služba podpredsednika v narodnem bratstvu mogoče res ni toliko opazna in na prvi pogled zahtevna, vendar pa ni to čisto res. Po konstitucijah naj bi podpredsednik sodeloval s predsednikom v bratskem duhu in mu pomagal pri izpolnjevanju njegovih nalog. Svet ali kapitelj mu tudi lahko zaupa določene naloge in nadomešča predsednika, kadar je ta odsoten ali zadržan. Podpredsednik pa prevzame funkcijo predsednika, kadar je to mesto prazno.

V mojem prejšnjem mandatu podpredsednika sem dejansko poleg aktivnega sodelovanja v svetu večkrat nadomeščal predsednika, ko je bil on zadržan ali bolan. Svet me je tudi pooblastil, da

sem se udeleževal sej Frančiškove konference in urejal določene zadeve pri bančnem poslovanju NS. Tudi v tem mandatu, ki so mi ga bratje in sestre zaupali, sem pripravljen sodelovati in pomagati na vseh področjih, ki mi jih bo zaupal svet in predsednik. Bratje in sestre v OFS smo tako nekako zavezani že z našimi zaobljubami, da bomo služili v naših bratstvih na vseh ravneh, če nas izvolijo za kakšno službo. Seveda pa mora biti to v ponižnosti in zavedanju, da brez Boga ne moremo ničesar storiti.

S. Stana Gorenc, odgovorna za FO in FRAMO

Stana, kdor te pozna, ve, da si ravno pravi človek za to službo. Se veseliš izziva, ki ti ga prinaša nova vloga? Gotovo se strinjaš, da so mladi naša prihodnost. Kako bi lahko približali mladim FSR in kako bi jih navdušili zanj?

Ja, najprej sem se nasmejala ob tem delu stavka »kdor te pozna«. Res je,

kdor me pozna, z lahkoto zaključi, zakaj sem sprejela še dodatno novo vlogo, poleg seveda dosedanjih že dodeljenih. Delujem že kot podpredsednica pokrajinskega sveta, tajnica v krajevnem bratstvu Podnanos, pa še nekaj del, ki so bila že opisana v reviji Brat Frančišek, opravljam. Rada imam mlade ljudi in otroke in velikokrat občudujem njihovo drznost v pravem pomenu, kot še posebej pri otrocih tisto »biti otrok«. Mislim, da spadam tudi sama kljub zrelem letom med otroke in mladino s Frančiškovim veseljem in njegovim načinom življenja. Rada imam stvarstvo in hkrati ves čas skušam ohraniti v sebi otroka. Frančišek mi je najbolj všeč v tem, da je znal v pesmi izraziti čustva, naj si bo žalost ali veselje. Te pesmi radi pojejo tako mladi kot starejši. So večno mlade, kot je bil večno mlad tudi Frančišek. Hkrati pa mi vse te službe pomagajo pri osebni rasti. Pomagajo mi pri prizadevanju za majhnost in ponižnost. Čeprav sem šla od doma na volilni kapitelj trdno odločena, da imam že dovolj nalog in zadolžitev, je tu imel spet Sveti Duh zadnjo besedo. Dobe sedno sem se prepustila Njemu, naj me uporabi kot orodje in naj v duši in srcu spontano začutim: *Kaj želiš, da storim?* Zgodilo se je. Veselim se izziva, ki mi ga prinaša nova vloga, saj bo to zame nekaj novega, pomeni mi priložnost da bom svojo karizmo, ki jo živim, lahko delila z našim mladim rododom, skupaj s tem pa tudi še večjo odgovornost pri služenju, kamor se spleča vlagati energijo. Živim svojo karizmo, malo pa se sprašujem, ali jo bom dovolj izžarevala pri mladih. A prepustimo se času in Njegovi pomoči ... Strinjam se, da so prav naši mladi naša prihodnost. Mladi imajo Frančiška radi, saj kaže veselje do vsega, kar je ustvaril.

Duh svete Klare in svetega Frančiška močno živi v mladih širom Evrope, temu smo bili letos priče na 1. evropskem kongresu FRAME in FSR letos poleti v Lisieuxu v Franciji. Tega duha je potrebno negovati in ohranjati ter tako navduševati mlade okoli nas, da spoznajo to lepoto. Velikokrat z veseljem poslušam mlade, kako bi radi živeli življenje kot FRAMA še naprej, ko se že poročijo. Življenje takrat postane drugačno in želijo, da bi tudi ta čas na neki način še ohranili vezi. Bi pa zagotovo mladi, ki odraščajo, potrebovali malo več dinamike, drugačne načine srečanj, kot jih poznamo v FSR. Povezovanje in sodelovanje naj bi skupno poglobljali z medsebojno podporo, tudi z molitvijo. Sicer pa so mladi zelo delavni in aktivni in tu mi starejši lahko veliko pridobimo. Navzamemo se lahko njihove drznosti, korajže. Sprejmimo jih brez strahu in z odprtimi srci. Nekatera krajevna bratstva so že dokaz sobivanja več generacij. V nekaterih krajih so se včlanjevale mlade družine, ki so na srečanja prihajale z otroki. Nekaj časa so bili skupaj, nekaj pa ločeno. Tako je nastala skupina Frančiškovih otrok, ki je nato zrasla v Frančiškovo mladino. Tudi festivali in Frančiškovi tabori so priložnost za druženje, spoznavanje in sodelovanje obojih, kjer je mogoče potrebna pomoč odraslih FSR. Veliko je področij, kjer smo lahko prav laiki navzoči s svojim poslanstvom in držo, držo kristjana, predvsem z zgledom in besedami, še posebno tam, kamor člani prvega reda ne morejo priti. Zgled za ves svet pa smo lahko le, če skupaj pričujemo, se trudimo, delamo in tako spreminjamo svet. Želimo si, da bi duh svetega Frančiška rasel iz otroških in mladostnih let prek let odraščanja v odraslo dobo in kasneje zaživel tudi v njihovih družinah.

S. Dorica Emeršič, mednarodna svetnica

Dorica, za mednarodnega predstavnika so potrebne določene izkušnje, ki jih vi gotovo imate. Se vam zdi, da bi Slovenija lahko na kakšnem področju dala zgled drugim narodom ali kaj konkretnega doprinesla?

Hm, izkušnje – delovne dobe na tem delovnem mestu še nimam. Razen če štejejo tudi leta navdihovanja ob studencu Frančiškove duhovnosti, ki formalno segajo v leto 1986, takrat je bilo namreč v naši župniji ustanovljeno krajevno bratstvo FSR in sva z možem naredila zaobljube. Potem pa je bilo skozi vsa leta kar nekaj služb, od odgovorne za vzgojo na vseh ravneh do podpredsednice, tajnice ipd. Mednarodno razsežnost FSR sem začutila že nekajkrat, predvsem ob romanjih v Frančiškove kraje, pa ob pričevanju bratov in sester in predvsem mladih.

Najbolj pa je bila prisotna letos na 1. evropskem kongresu FSR in Frame, ki je bil julija v Lisieuxu. Tam je bilo predvsem močno sporočilo preprostosti in bratskega sožitja, spoznavanja in medsebojnega sprejemanja. Vem pa, da je treba tudi prenesti sporočilo našega FSR navzven, zato se zavedam odgovornosti službe in v svoji nemoči prosim za nasvete in molitveno podporo. Tudi znanje tujih jezikov bo treba obnoviti in poglobiti – dosti izzivov in dela me čaka. Slovenski prispevek – že na kongresu sem močno začutila lepoto »potovanja skupaj«, se pravi skupnega bivanja mladih in FSR, čeravno vem, da je njihova pot samostojna. V tem smislu sem imela tudi na kongresu prispevek, ki so ga sprejeli z naklonjenostjo. Pa še nekaj se mi zdi, da je pri nas enkratno – da duhovna skrb za FSR in Framo ni razdeljena ločeno po treh prvih redovih, ampak je skupna in povezovalna. To je res velik blagoslov. Še nekaj bi želela povedati – na kongresu so predstavniki nekaterih narodov tožili, da niso seznanjeni z dokumenti, ki jih izdaja mednarodno vodstvo. Pri nas tega pomanjkanja ni, ker je brat Stanko Šorli, mednarodni svetnik v prejšnjih dveh mandatih, vestno prevajal in objavljajl dokumente. Ta standard se seveda ne sme poslabšati. To bo odslej moja odgovornost. Vem in upam, da mi bo brat Stanko, ki bo v naslednjem triletju namestnik mednarodne svetnice, stal ob strani.

Br. Stanko Šorli, namestnik mednarodne svetnice

Stanko, imate dolgoletne izkušnje, saj ste bili več mandatov v Narodnem svetu, bili ste tudi mednarodni svetnik, zdaj pa ste namestnik s. Dorice. Kakšne načrte imate za prihodnja 3 leta, kaj bi radi poudarili?

Res je, deset let sem bil član Narodnega sveta FSR (po novem se bomo morali navaditi na OFS – Ordo Franciscus Saecularis) in potrebno je dati prostor in priložnost mlajšim, da prevzamejo službe. Sam bi rad v tem času prevedel še kakšen dokument ali drugo gradivo Mednarodnega sveta OFS, ker je v vsem tem toliko bogastva in širine, da preko tega dejansko bolje spoznamo in začutimo pomen OFS za vesoljno cerkev in skozi to vsak svojo vlogo pri tem.

Katera so tista področja, ki bi jih FSR moral poživiti?

Mednarodni svet (CIOFS) je na obeh zadnjih generalnih kapitljih izpostavil: vzgojo oziroma potrebo po nenehni rasti in dozorevanju, poglobitev sode-

lovanja s FRAMO in FO, povečanje navzočnosti članov OFS v svetu, v javnem življenju. To zadnje se mi zdi še posebej pomembno, samo z vstopom na to področje, ne samo OFS ampak tudi kristjanov nasploh, lahko pričakujemo spremembe. Tudi Jezus je javno deloval in sveti Frančišek prav tako.

S. Fani Pečar, tajnica NS

Fani, že pri volitvah smo opazili, da ti delo tajnice leži, čeprav gre za zahtevnejšo službo v svetu. V NS si bila izvoljena že drugič. Kako vidiš naslednja tri leta v NS? V čem bi si želela še boljše sodelovanje z drugimi člani NS ter z vsemi sestrami in brati po krajevnih bratstvih?

Za računalnikom, pri pisanju zapisnikov (hec). Ne pričakujem velikih sprememb, smer je dana (Evangelij, Vodilo, Konstitucije), naša naloga je samo prevajanje tega v leta 2012–2015.

Morda pogrešam malo večjo pretočnost informacij in odzivnost z vseh strani. In pa malo več drznosti. Sicer pa bi želela ohraniti preprostost in prijetnost, s katerima so me tolikokrat doslej že presenetili sestre in bratje.

Br. Metod Trajbarič, predsednik NS

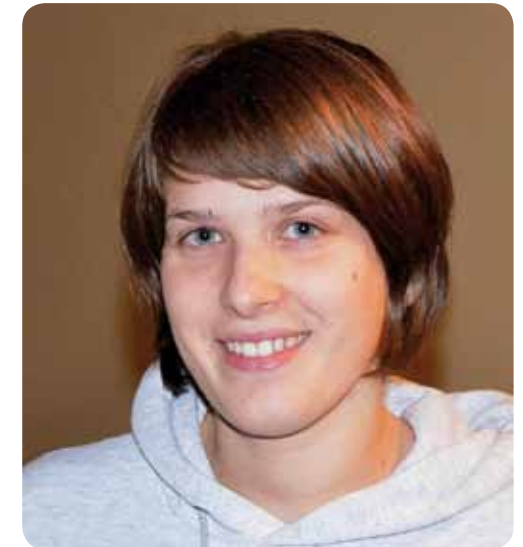
Metod, nisi pričakoval, da boš izvoljen za službo predsednika. Si težko sprejel to nalogo? Kakšna je tvoja vloga? Na katerih področjih čutiš, da imaš darove in bi lahko naredil kaj dobrega za FSR? Imaš še razmeroma majhne otroke. Kako tvoji domači sprejemajo tvoje služenje na krajevni, pokrajinski in narodni ravni, saj si zato tudi večkrat odsoten?

Nalogo sem težko sprejel, saj prinaša veliko odgovornost. Prav tako pa odraščajoči otroci poleg službe zahtevajo kar precej pozornosti. Upal sem, da bo sprejel kdo od mlajših upokojencev. A stvari se sukajo drugače ... Vloga pred-

sednika je, podobno kot vsaka vodilna služba, naloga »priganjača«, tistega, ki vidi celoto, usklajuje, povezuje posameznike. Pa vendar je predsednik le najmanjši med služabniki, le eden od vseh članov sveta. Nimam kaj dosti izkušenj vodenja, zato tukaj krepko računam na navdih Svetega Duha. O lastnih darovih je težko govoriti. Najbolje je ne se ubadati z njimi. Če sem izvoljen po Božji volji, potem mi bo On, ki je vsemogočen, že dal prave talente, da ta Njegova barka ne zaide. Le poslušati Ga bomo morali. Odkar sem v FSR, vedno bolj spoznavam in si želim, da bi dobili bolj normalno starostno strukturo, dali možnosti mlajšim in aktivnim po župnijah, podpirali mlade pri njihovem delu in pomagali bratom prvega reda spoznati, da so lahko bratje in sestre v FSR njihovi najbolj zvesti sodelavci. Čeprav smo z družino začeli v župniji s Frančiškoviimi brati, smo se preselili v župnijo, ki jo upravlja škofijski duhovnik. Tako otroci nimajo pravega stika s tradicijo sv. Frančiška in njegovo duhovnostjo. V župniji smo sicer kar aktivni, FSR pa otroci ocenjujejo samo po tem, koliko je njihov oče odsoten zaradi raznih sestankov, česar ne odobravajo preveč. Zato se mi zdi prepotrebno, da so vsa srečanja, ki se organizirajo v FSR, hkrati tudi priložnost za program mladih. Ne nazadnje tudi olajšamo skrb kakšnega starša, da pripelje svoje otroke »v varstvo« ali babica svojega vnuka. Tudi tako bomo pritegnili mlajše.

Kristina Vrčon, predstavnik FRAME v NS

Primorci bi gotovo vprašali: Kako se ti je kaj »dopadlo« na narodnem kapitlju FSR?

NS FRAME ste imeli na kapitlju svoj, ločen »program«. Katere sklepe ste sprejeli ali za katere naloge ste se dogovorili? Kaj pričakuje FRAMA v tem mandatu od FSR? Se ti zdi koristno, da se na podobnih shodih srečamo FSR in FRAMA? Na kapitlju mi je bilo prav lepo, ker se je prijetno družiti z našimi FSR-jevci. Mislim, da nas, mlajše taka srečanja zelo bogatijo. Ločen program smo imeli za res dolgo sejo Narodnega sveta FO in FRAMA, kjer smo si zadali veliko načrtov za prihajajoče leto. Pričakujemo predvsem še večje sodelovanje. Izkušnje zadnjih let nam dokazujejo, da lahko lepo sodelujemo in si pomagamo. Zato se mi zdi pomembno, da se še naprej trudimo v tej smeri. Zdi se mi super, da smo FSR in FRAMA kdaj skupaj, in zato navijam za še kakšno tako srečanje.

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

Božično voščilo

Od oktobra 2012 smo v letu vere, z adventom in božičem začnemo novo cerkveno leto, nekateri pa, po narodnem kapitlju, pričenjamo novo obdobje služenja v Frančiškovem svetnem redu.

Kmalu na začetku adventa praznujemo Brezmadežno – Marijo, ki je bila brez greha, ki je imela neomajno vero. Ni ji bilo lahko, ko jo je hotel Jožef odsloviti, roditi je morala na poti, v hlevu, morali so bežati ... Verjetno si ni tako predstavljala. Pa vendar je zaupala, verjela.

Jezus, ki se je učlovečil po devici Mariji, je prišel med nas, po smrti in vstajenju šel v nebesa, a je kljub temu ostal med nami s svojim poveljanim telesom v sveti hostiji. Ali se tega res zavedamo?

Ali verjamemo? Zakaj smo potem zaskrbljeni, če je vihar, če se čoln potaplja? Saj je On z nami. Živi! Prejemamo ga v evharistiji!

Bratstva usihajo, ni mladih, padamo v malodušje. Kje je naša vera?

Izvolili ste me, a me skrbi, dvomim v svoje sposobnosti, obupujem ... Vendar Bog prihaja. Ne bo me pustil na cedilu. Nisem sam. Z mano je v sveti hostiji, dal mi je brate in sestre, poslal je Duha Tolažnika.

Prosim vas, da novo izvoljeni narodni svet podprete z molitvijo, da bomo v zaupanju prevzeli krmilo te ladje.

Vsem pa želim v imenu sveta, da nam letošnji božič prežene strah, še posebej v tem letu poglobi vero in prinese novo upanje.

Mir in dobro.

Metod Trajbarič OFS, predsednik narodnega sveta

Duhovne vaje za člane FSR, Kančevci od 2. do 4. novembra 2012

Na večer vernih rajnih smo se zbrali člani FSR iz kar nekaj slovenskih bratstev v domu duhovnosti Kančevci na duhovnih vajah. Prišli smo iz Maribora, Celja, Kamnika, Škofje Loke, Ljubljane in morda še od kje z namenom, da bi se duhovno obogatili. Pater Martin Gašparič nas je marljivo iz ure v uro zbiral ob očetovi mizi. Pa ne samo ob vsakodnevni sveti maši in molitvah, ampak tudi z duhovno bogatimi katehezami, z razmišljanji ob odlomkih iz Svetega pisma, ob premišljevanju o veroizpovedi iz Katekizma Katoliške cerkve ter ob ogledu filma o sv. Frančišku in sv. Klari.

V domu duhovnosti nas je po grobostih vsakdanjega življenja objel mir, v katerem smo se že prvi večer začeli duhovno prebujati v Jezusu Kristusu. Ni

zaman molil sveti Frančišek: »Gospod, naredi me za orodje tvojega miru.« In še: »Gospod, daj mi pravo vero! Duhovne vaje smo imeli Frančiškovi na pragu leta vere, ki ga je razglasil papež ob 50-letnici začetka 2. vatikanskega koncila. Papež nas vabi, da preverimo, ali smo v veri dovolj zasidrani. Vera je zraščena s človekom – je odgovor človeka Bogu. Spraševali smo se, koliko pa jaz z njo in iz nje živim. Še posebno Frančiškovi smo poklicani, da vero polno živimo, ne samo oznanjamo z besedami.

Simbol leta vere je ladja. Cerkev je podoba ladje, na kateri je Kristus. Ker smo mi občestvo, torej Kristusovo skrivnostno telo, smo na tej ladji. Ko pridejo viharji, je odločilna naša vera v Jezusa Kristusa. Ali si v življenju ne postavljamo previsokih ciljev glede popolnosti in svetosti? Sprejmimo realnost, da nismo popolni, in omogočimo Bogu, da bo deloval po nas, nas izpopolnjeval, da bo mogla iz kali v nas rasti svetost. Cerkev pa nas pri tem posvečuje in nam pomaga na poti k svetosti. Ob Božji besedi

iščimo odgovore na ključna vprašanja. Strahove preganjamo z vero in ljubeznijo in prečiščena bo podoba Cerkev.

»Kjer je strah Gospodov, ki varuje njegov dom, tam sovražnik ne najde prostora za vstop« (Fopom 27).

Z očmi vere delamo sled za ljudi, s katerimi živimo in nas obdajajo. Sveti Frančišek je imel izostren čut gledanja, zato je Boga klical Stvarnik, ker je vse njegov dar. Ali je moje srce čuteče, občutljivo, da me zaboli ob bolečini drugega? Ključna težava sodobnega človeka je v tem, da si zatiskamo oči pred lastnimi grehi. Z ranjenostjo z grehi odpiramo rane bližnjemu. Vsi mogoči grehi so samo pomanjkanje Ljubezni.

Ne bežimo od ljudi in stvari, ki nas hromijo, ne opozarjamo in ne glejmo

na slabosti od daleč, ampak se postavimo v to sredino, med ljudi, ki so prav tako slabotni. Glejmo na ljudi in stvari z očmi vere. Evharistija nam daje moč videti z očmi vere. Vera je luč, ki prežari vse, kar srečujemo v življenju. Občudujemo Frančiškovo vero, vero v evharistično skrivnost.

Kot vedno nas je znova pritegnila Frančiškova zavzetost, zanimanje in navdušenje. Frančišek Asiški je poleg izjemnega življenja zapustil tudi zapisano sporočilo za ljudi vseh časov. Med evangelijskimi in pesniškimi besedili njegovo Vodilo FSR odgovarja na čase, v katerih živimo, in nas opogumlja, da se zavzemamo za konkretne izbire, ki so v skladu z našo vero.

Zdenka Penič

Nona iz Pirana – s. Rozina Nussdorfer

V resnici je že prababica, a Pirančani in številni, ki prihajamo v Piran in jo poznamo, ji pravimo preprosto Nona. Je najstarejša sestra v piranskem krajevnem bratstvu in še edina, ki se je udeleževala prvih srečanj Frančiškove družine v hiši, kjer je sedanji samostan sester dominikank in je bila po nacionalizaciji samostana sv. Frančiška začasen dom bratov minoritov. Kot večina prebivalcev v mestu je tudi ona priseljenka. Že njena govorica izdaja, od kod je skupaj z možem Francem leta 1956 prišla v Piran. Rodila se je 19. februarja 1922 v majhni vasi Kovk nad Ajdovščino. Mati Frančiška in oče Anton Vidmar, ki je bil gozdar, sta bila zelo revna, niti krpe zemlje niso imeli. Kljub temu pa se jima je rodilo petnajst otrok, deset sester in pet bratov. Rozina je bila prva med njimi. Iz otroštva se malo z grenkobo spominja mnogih dogodkov tistih težkih let med obema vojnama, posebno kako so še kot majhni otroci hodili več kot uro daleč v Šturje k verouku, ki je bil že ob šestih zjutraj. Zelo jo je zaznamovala tudi druga svetovna vojna. 15. junija 1944 so Nemci požgali domačo hišo, devet mesecev je družina živela pri sosedovih. Na velikonočno nedeljo 1. aprila 1945 so jih Nemci s tovornjakom odpeljali na trg v Ajdovščino in jih tam pustili.

Spominja se, da so že takrat imeli na Otlici Frančiškov tretji red. Toda njena starša, čeprav sta bila zelo dobra in verna, nista mogla vstopiti, ker sta bila revna. »Veš, takrat je bil tretji red bolj za bogate. Na sebi so kot prepoznavni znak nosili medalje.« Tretji red so na Otlici vodili bratje kapucini iz Svetega Križa. Tako se je že v otroštvu srečevala s Frančiškovi brati prvega reda.

Ko se je mlada družina preselila v Piran, so župnijo upravljali brati minoriti. Z veseljem se po vrsti spominja p. Konstantina, p. Frančiška, p. Božidarja, p. Lovrenca, p. Tončeka, p. Andreja, p. Benjamina ... Vsi so vedno radi prihajali k njihovi družini na obisk. Tudi mož Franc in trije otroci so bili enako veseli njihovega obiska in pogovorov.

Ko je bil v Piranu p. Benjamin Mlakar, pred dobrimi tridesetimi leti, jo je povabil na srečanja Frančiškove družine. V malo večji sobi se je k molitvam zbiral petindvajset žena, večinoma starejših. Tri med njimi so že imele obljube. Za njim je prišel v Piran p. Slavko Stermšek, ki jo je prvi povabil, da bi vstopila v Frančiškov svetni red. Tako je po temeljiti pripravi v noviciatu skupaj s še dvajsetimi sestrami in brati v aprilu leta 1989 tudi sama obljubila, da bo živela evangelij po zgledu sv. Frančiška.

S. Rozina je tako živela in delala tudi že pred tem.

Že kmalu po prihodu v Piran, ko je prišel za župnika oče Vinko Črnigoj, je prevzela skrb za pranje in likanje duhovniških in ministrantskih oblačil, redovniških habitov in tudi drugega perila vseh duhovnikov in redovnikov, ki so živeli v Piranu. To delo je vestno opravljala tudi po prezgodnji moževi smrti vse do pred nekaj leti, ko zaradi bolezni tega ni več zmogla.

Vsako jutro že zelo zgodaj, ob pol petih, prične dan z molitvijo rožnega venca. Tudi v cerkvi Svetega Frančiška je dolgo vrsto let vsak dan naprej molila rožni venec. Molitev in vera ji dajeta moč in voljo, da na življenje gleda z optimizmom in zaupanjem. Največ ji pomeni sv. Frančišek. »Meni pomeni nekaj, v čemer živim, in ves čas se mi zdi, kot da je on še tukaj z mano,« je dejala. Zato se z velikim veseljem spominja Assisija. Ko je bila prvič tam (na župnijskem romanju na poti iz Rima), se je s prijateljico izgubila in pravi, da se je zato razjokala. Drugič je bila v Assisiju več dni na romanju s p. Janezom Šamperlom. Z njo sta bili tudi hčerka in vnukinja. »To so bili najlepši dnevi v mojem življenju,« je pripomnila. Dokler je mogla, se je rada udeležila vseh srečanj Frančiškovih sester in bratov. Letos je bila na srečanju v Strunjanu. Njo in druge starejše, ki niso mogli peš, je do Marijine cerkve na hribu peljal sin Peter. Tega je bila zelo vesela.

Ko sem jo vprašal, kaj bi rada sporočila mladim in manj mladim, je v zadregi odgovorila: »Kaj naj povem? V Piranu je otrok in mladih tako malo...« Ob koncu pogovora se mi je zahvalila in vprašala, če je kaj dolžna. S tem neobičajnim vprašanjem je pokazala, kako skromna je. Takšno jo poznamo sestre in bratje v naši Frančiškovi družini.

KB FSR Kostanjevica iz Nove Gorice ter KB OFS Gorica (Italija)

vabita na
6. bratsko srečanje ob jaslicah

v nedeljo,
13. januarja 2013,
ob 16. uri

v konkatedralo
Kristusa Odrešenika
v Novi Gorici.

Dvojezično molitveno bogoslužje ob jaslicah bodo s petjem in animacijo spremljali otroci iz župnije Kristusa Odrešenika, dekliški zbor in FO s Kostanjevice, FRAMA iz Vipavskega Križa, skavti in kitaristke iz goriške stolnice ter zbor iz goriške župnije.

**Pridružite se nam na srečanju,
ki združuje mlade in stare z obeh
strani meje, ki je ni več,
da se bomo kot bratje in sestre
– tako kot nekaj
sv. Frančišek v Grecciu –
veselili prisotnosti
božjega Deteta med nami.**

Toplo vabljeni!

KB FSR sv. Cecilija Celje obhajalo slovesne zaobljube

Kaj je novega v Božji Ljubezni?« sta se spraševala sv. Frančišek in sv. Klara, ko sta se srečevala, ker nista hotela porabiti svojega časa za nič, kar bi bilo manjše od Božje Ljubezni. Bratstvo FSR pri sv. Ceciliji v Celju veselo odgovarja: »Jožica, Olga in Janko so novi v Božji Ljubezni!

Na god sv. Elizabete Ogrske, 17. novembra 2012, smo v cerkvi sv. Cecilije pri bratih kapucinih z velikim veseljem obhajali slovesno večerno sveto mašo z zaobljubami treh kandidatov za člane FSR.

Sestra Jožica, sestra Olga in brat Janko so se v času noviciata pripravljali na slovesno dejanje s spoznavanjem življenja v bratstvu in s spoznavanjem življenja sv. Frančiška ter se utrjevali v hoji za Kristusom. Vrh priprav je bil dosežen z udeležbo kandidatov in nekaj članov našega bratstva na jesenskih duhovnih vajah za člane FSR v Kančevcih. Ob poglobitvi in utrditvi vere so tako kot naš vzornik sv. Frančišek vzkliknili: »To želim, to hočem!«

Na dan zaobljub so pred Bogom in pred ljudmi oblekli posebno obleko, ki seje na zunaj ne vidi, navznoter pa označuje in spreminja. Člani bratstva FSR smo med slovesno mašo obnovili zaobljube. Tako smo vsi Kristusovo skrivnostno telo.

Po sveti maši smo se sestre in bratje FSR zadržali v prijetnem, veselem klepetu z novimi člani. Ob slovesu smo si zaželeli MIR IN DOBRO ter odšli vsak v svoje okolje, v svoje življenje. Še dolgo po tem radostnem večeru je v meni odmeval klic sv. Klare: »Gospod naj bo vedno z vami in naj stori, da boste vedno z njim!«

Zdenka Penič

Dan zbranosti KB Štepanja vas

V mesecu oktobru se spominjamo srečanja sv. očeta Janeza Pavla II. s predstavniki verstev v Frančiškovem mestu Assisiju. Tudi naše bratstvo se vsako leto na ta spominski dan zbere k molitvi. Po sveti maši v cerkvi odidemo v župnijski dom in nadaljujemo z molitvijo in premišljevanjem. Molitvi k Svetemu Duhu sledijo hvalnice, poslušamo *Besedo življenja* in *Besedo med nami*. Ob diapozitivih nam je duhovni asistent p. Marko pod naslovom *Od uboštva k bratstvu* prikazal življenje in delo našega očeta sv. Frančiška. Obnovili smo letne zaobljube. In že se je približal čas za opoldansko angelovo češčenje in odmor. Nadaljevali smo z molitvijo križevega pota in rožnega venca k Božjemu usmiljenju. Z večernicami in z zaključno pesmijo smo končali našo enodnevno duhovno obnovo.

s. Ljudmila Flego

Zaobljube KB Maribor

Na praznik sv. Elizabete, zavetnice FSR, 17. 11. 2012, smo se zbrali ob 16. uri v baziliki Matere usmiljenja v Mariboru. Med sv. mašo, ki jo je daroval naš duhovni asistent p. Jože Urbanija OFM, so izpovedali zaobljube: sestra Lidija Koprivšek, sestra Marjana Tišler in brat Sebastijan Tišler.

Življenje po vzoru sv. Frančiška in drugih njegovih posnemovalcev nas povezuje, razveseljuje, daje moč v naporih in rešuje v nevarnostih.

Z nami so se veselili tudi bratje in sestre iz krajevnih bratstev sv. Jožef – Studenci in iz Ruš. Po slovesnosti smo se ob dobrotah naših bratov in sester zadržali v priskrbenem druženju.

p. Jože Urbanija OFM

Drugi kapitelj KB sv. Vida

Vsredo, 17. 10. 2012, je v naši župniji Svetega Vida, Videm pri Ptuj, potekal drugi kapitelj KB sv. Vida. Ta dan je pred kapitljem podala zaobljube v samostanski kapeli s. Katica Pernek. Priči ob zaobljubi s. Katice sta bili br. Iztok Sečki in s. Marija Kolenko.

Nato smo se zbrali v veroučni učilnici v prostorih minoritskega samostana Sv. Vid in začeli kapitelj.

Uvodni pozdrav nam je namenila naša gostja, predsednica pokrajinskega bratstva s. Andreja Štunf, in nas vzpodbudila k našemu nadaljnjemu služenju. Sestra Andreja Štunf se je zahvalila sedanjemu svetu bratstva sv. Vida in nas spodbudila, naj z ljubeznijo in veseljem delamo naprej. Povedala je, da smo po-

kazali, da smo sočutni in tankočutni, da opazimo stvari, ki so drugim neopazne, da skrbimo drug za drugega in da živimo res kot bratstvo. To smo danes pokazali tudi ob sprejetju naše nove sestre v bratstvo. Menila je, da je lepo, da se vključujemo v dogajanje v župniji, želela nam je, da ohranjamo to razsežnost, da še naprej molimo za žive in pokojne brate in sestre. Vzpodbujala pa nas je tudi, da še naprej ohranjamo stike z drugimi bratstvi. Upanje naj nam dajejo teme, ki jih obravnavamo na srečanjih. Spodbujala nas je tudi k povezovanju in k sodelovanju s Frančiškoviimi otroki in Frančiškovo mladino v naši župniji.

Nato nam je pozdrav namenil tudi p. Jože Urbanija, duhovni vodja pokrajinskega bratstva, ki nas je prav tako vzpodbujal, naj še naprej sledimo našemu vzorniku sv. Frančišku Asiškemu. Povedal nam je, da moramo biti veseli, da smo Frančiškovi in da je srečevanje s Frančiškom ena lepših stvari, ki jih doživljamo v našem bratstvu. Frančišek vedno znova ljudem pripoveduje o dveh stvareh, o preprostosti in ljubezni. Preprostost je bila tista, s katero se je sv. Frančišek lahko približal vsem. V njem se lahko vsak prepozna in Frančiška vzame za svojega, zato skušajmo to živeti tudi mi. Druga stvar pa je ljubezen do vsega

in do vseh. Frančiškova ljubezen do Jezusa je bila nekaj izjemnega, znal se je veseliti in trpeti z Jezusom. Prav tako je bila nekaj posebnega njegova ljubezen do ljudi, ko je brezpogojno sprejemal ne samo gobavca, ampak tudi svoje brate. P. Jože nam je zaželel, da Frančiška še globlje spoznamo in živimo z njim ter si jemljemo vzor v besedah bl. Antona Martina Slomšak: »Če hočeš druge

vneti, moraš sam goreti.«

Na kapitlju KB smo izvolili novo vodstvo, in sicer: predsednik br. Jožef Kozel, podpredsednik br. Tonček Horvat, tajnica s. Renata Kozel, blagajničarka s. Metka Hliš, odgovorna za vzgojo s. Jožica Petek, predstavnica za karitativno dejavnost s. Nada Galun, predstavnica za misijonsko dejavnost s. Katica Pernek. S. Andreja Štunf je vsem izvoljenim čestitala in povedala, da ve, da v nas gori Frančiškov ogenj, ki nas naj vodi. Upa, da bomo zmogli skupaj z blaženim Antonom Martinom Slomškom reči: »Nebesa morajo biti naša.«

br. Tonček Horvat OFS

In naj molijo za rajne

+++

Iz KB sv. Marija - Maribor sporočamo, da se je 23. aprila 2012 k Bogu preselila naša sestra BRIGITA SINDIK. Bila je skromna, prijazna, pozorna. Bogu hvala zanjo! V večnost je odšla le nekaj dni pred svojim 90. rojstnim dnevom. Naj počiva v miru na pokopališču v Lovrencu na Pohorju.

Podaj MI Roko v Mariboru

Vsredo, 24. 10. 2012, ob 19.30 smo se zbrali mladi in mladi po srcu v frančiškanski cerkvi v Mariboru. Z enkratnimi glasovi nas je v molitev pospremil pevski zbor Vdih. Sledilo je povabilo k prižiganju svečk in prinašanje le-teh k oltarju. Sedeti v drugi klopi in gledati ljudi, ki prinašajo svečke, napolni srce s toplino. Res je čudovito videti polno cerkev.

Skozi svojo izkušnjo z Gospodom nas je popeljala igralka in dobitnica največje slovenske gledališke nagrade, Borštnikovega prstana, Milada Kalezić. Še zdaj mi v ušesih odzvanjajo njene besede, ki so bile polne upanja in vere. Človeku da misliti, saj govori iz osebne izkušnje, in kar je še bolj pomembno, iz srca.

Med izpostavitvijo Najsvetejšega nas je spremljala glasbena skupina Leriduss.

Ni bilo potrebno veliko besed, saj je vsak izmed nas vedel, zakaj je prišel. Gospod je zagotovo slišal našo molitev, in če jo bo tudi uslišal, bo v srcih manj nemira, več ljubezni in potrpljenja.

Mery Senekovič

Podaj MI Roko v Ljubljani

Utrujenost, naglica, notranji nemir, skrbi, pomanjkanje časa, obveznosti, krivice ... vse to nas spremlja vsak dan. Težko si vzamemo čas za pomiritev in razmislek. Ne trudimo se dovolj, da bi v sebi našli mir, in pozabljamo, da ga ne moremo prinašati drugim, če smo sami nemirni.

Da bi se sestavili v MI, smo se v četrtek, 25. oktobra 2012, zbrali pri Svetem Petru v Ljubljani. Ob petju in različnih molitvah smo razmišljali, kje je naše mesto v družbi, Cerkvi, družini, državi, šoli stvarstvu in med prijatelji. Vse skupaj je povezala poslanica Sestavi se v mir.

Molitev je imela poseben čar, saj jo je sooblikovalo več mladinskih skupin z različnih koncev Ljubljane, ki pa jih tako ali drugače povezuje Frančiškov duh. Vsak je prispeval delček, skupaj pa smo sestavili mavrico.

Mojca Birk

Podaj MI Roko v Vipavskem Križu

Molitev, slavljenje, pesem, dež, prijetno vzdušje, povezanost ... to je le nekaj besed, s katerimi bi lahko opisali Podaj MI Roko v Vipavskem Križu, ki se je dogajal 26. in 27. oktobra 2012.

Program je bil letos zaradi slabega vremena v župnijski cerkvi v Vipavskem Križu. V petek zvečer se je začel program in molitev mladih za mir. Najprej je vse zbrane pozdravil župnik br. Vlado Kolenko, ki je prebral letošnjo poslanico in nas spodbudil, naj se vsi skupaj sestavimo v eno veliko, mavrično sestavljanko miru.

Molitev za mir se je začela z nastopom domače skupine Vozel, ki je tudi letos dodobra ogrela občinstvo. Sledila je glasbena poslastica, ki so jo pripravili Meta in prijatelji. Med drugim smo imeli tudi priložnost slišati skladbo Vem, ki je teden poprej dobila nagrado občinstva na Ritmu duha. Nazadnje pa sta na oder stopila še Matevž Vidmar in Timotej Černigoj ter nas z glasbo popeljala v slavljenje. Petkov program se je zaključil s tažéjsko molitvijo v samostanski cerkvi.

V soboto ob 15h smo prisluhnili ubranemu petju lokalnih otroških in mladinskih zborov pa tudi Frančiškovih otrok. Skupina mladih iz Železnikov nam je ob spremljavi pesmi Everything ameriške rock skupine Lifehouse zaigrala dramo o tem, kako nas ima Bog neizmerno rad. Program je povezoval »razširjeni bend Vozel«. Zatem smo se zbrali v samostan-

ski cerkvi pri molitvi za mir in sv. maši, ki jo je daroval škof Metod Pirih. Dogajanje smo zaključili s prepevanjem ob dobrotah, ki so jih pripravile pridne gospodinje.

Tako smo se mladi iz Križa in okolice kot vsako leto sestavili in s skupnimi močmi molili za mir. Če pa se nisi utegnil udeležiti tega dogodka, se nam lahko pridružiš drugo leto ob približno istem času in dodaš svoj košček sestavljanke, ki je potrebna za mir.

Veronika Krečič

Intervju: br. Gwenolé Jeusset, frančiškan in mirovnik

Prihodnost je v srečanjih – 1. del

Brat Gwenolé Jeusset, član pariške frančiškanske province in izvrsten poznavalec islama, je 20 let svojega življenja preživel v Slonokoščenih obalah. Zatem je bil predsednik Frančiškanskega mednarodnega sveta za odnose z muslimani ter predsednik Komisije za islamsko-krščanski dialog na ravni francoske škofovske konference. Od leta 2003 deluje v Istanbulu kot član bratstva, zadolženega za pospeševanje srečanj med kristjani in muslimani, tako na ravni frančiškanskega reda kot tudi v celotni Turčiji. Revija Svetloba besed je objavila njegovo knjigo Sveti Frančišek in sultan (2008), posvečeno srečanju sv. Frančiška in egiptovskega sultana Malika al-Kamila leta 1219.

Zakaj je frančiškanom medverski dialog tako pomemben?

Mi, frančiškani, nismo mojstri dialoga, vendar se pogosto sliši, da imamo srečo, da je naš ustanovitelj sredi križarskih vojn odšel na srečanje s sultanom in tako svojim bratom dal zgled in navodila. Mislim, da je to edini ustanovitelj reda, ki je dal konkretna navodila, ki so bila pomembna v preteklosti, še bolj pa so pomembna danes. Iz tega tudi izhaja ideja in želja, da naj bi bili frančiškani pospeševalci srečanj in dialoga. Te dni, ko spremljam srečanje Združenja svetega Egidija v Sarajevu, se sprašujem, kako je mogoče, da frančiškani ne dojamemo, da bi tudi sami morali več doprinesiti k širjenju duha Assisija. Mislim, da imamo poseben klic še iz 13. stoletja, danes pa ta klic postaja pomem-

ben za celo Cerkev. Naša naloga je oživljati duha Assisija – skupaj z drugimi, saj nismo njegovi lastniki, ter spodbujati vse dobro, kar se na tem področju dogaja. Tukaj gre za enega najvažnejših načinov, s katerim lahko odgovorimo na razloge ustanovitve reda v 13. stoletju.

Kako se soočiti s tako velikim izzivom?

Tako da bomo dali pravi pomen temeljnemu dogajanju Frančiškovega potovanja v Egipt, kjer naj bi srečal muslimane. Skozi dolga stoletja smo poudarjali Frančiškovo bližino z revnimi in ubogimi s socialnega vidika. Mislim, da ni pomembno samo to, da se je sv. Frančišek srečal z gobavcem in razbojniki – ker se je Frančišek srečal z njimi, se je tudi frančiškanski red skozi zgodovino ukvarjal z gobavci in razbojniki. Vendar se je sv. Frančišek prav tako srečal z muslimani, kar je bilo takratnemu krščanstvu zelo nenavadno, in to ne na način, da bi jih žalil, kot so to delali prvi bratje v Maroku, temveč na neki ekumenski način, primeren za takšno situacijo.

Opazil sem, da namesto besede dialog pogosto uporabljate besedo srečanje. Zdi se mi, da se besedi dialog pravzaprav nekako izmikate.

Res je. Menim, da je izraz dialog treba prepustiti strokovnjakom, saj se lahko sicer sprevrže v dokazovanje, kdo ima prav, in to je napačno. Dialog predpostavlja

razpravo, vendar ko imate na terenu napetosti in boleče spomine, kar je še vedno prisotno na primer v Bosni, lahko dialog zaide v polemiko in postane nekoristen za vsakdanje življenje. Po drugi strani ima beseda »srečanje« vso svojo vrednost in ves ekumenski prizvok. Frančiškani se imenujemo manjši bratje, kar pomeni, da nas duh skromnosti in bratstva z drugimi vodi k preseganju vseh meja. Zato ni naše bistvo, da ostanemo na socialnem in intelektualnem področju – čeprav oboje zelo spoštujem, saj potrebujemo intelektualce za srečanje z muslimanskimi intelektualci. Dialog namreč ne bo pozitiven, če med partnerjema ni spoštovanja. Zato ljudem, ki so jih polna usta dialoga, rečem: »Poslušajte, končajte že enkrat s tem svojim dialogom in z njim nadaljujte čez petdeset let, zdaj pa ga poskušajte živeti. Nekje ste dejali, da so frančiškani po definiciji poklicani k preseganju meja in srečanju z drugimi – z drugo stranjo meje.

Bi se lahko reklo, da so frančiškani Red bratov srečanja?

Vse je povedano s pojmom manjši brat: moramo se postaviti v položaj pod drugimi, saj imamo pogosto težnjo zavzeti dominanten položaj. Navsezadnje nas k temu obvezuje tudi evangelij. In ni nam treba čakati na to, da bo drugi naredil prvi korak proti meni. Ne glede na to, kako se drugi obnaša do mene, mu želim iti nasproti, saj sem kristjan. Ne glede na vse želim rušiti zidove predsodkov okoli drugega, da bi ga lahko srečal. Poleg tega, da naše bratstvo poudarja in se zavzema za pravičnost, mir in ekologijo, upam, da bo tudi naše zavzemanje za bratstvo preseglo vse meje, tudi verske. Pri tem se ne smemo preveč osredotočiti na preteklost, temveč se raje ozreti v prihodnost. To pomeni, da se oddaljimo od stereotipov in se odpremo iskanju novih poti.

Kako na novo razlagati frančiškanski ideal tukaj in zdaj?

V skladu z duhom našega ustanovitelja – tako da gremo drugim naproti. Sv. Frančišek ni želel živeti v dvorcu, kamor bi hodili drugi ljudje, raje jim je šel naproti – gobavcu, volku, razbojnikom ... Odšel je na drugo stran morja, da se je srečal z muslimani. Mislim, da imamo danes še več možnosti za to, saj nam Cerkev ponuja več prostora kot v času sv. Frančiška. Bratje tega cela stoletja niso dojeli: šli so med muslimane in druge nekristjane, toda največkrat v skrbi za kristjane, ki so živeli med njimi, ali da bi dosegli mučeništvo. Pogosto se tudi niso poslušali bratje, ki so se zavzemali za inkulturacijo, kot na primer v Latinski Ameriki in na Kitajskem, njihova potovanja so razumeli kot zvijačo, da čim več ljudi stopi v red. Frančišek je odšel k muslimanom, ki so bili v tistem času apokaliptični sovražniki kristjanov, odšel je na Vzhod, da jim pokaže, kako so vsi med seboj bratje. Ob vrnitvi je napisal slavno 16. poglavje svojega Vodila, v katerem brate spodbuja, naj gredo med muslimane, in to z dvema ciljema: da tam, če je mogoče, ustanovijo Cerkev, in da se zavzemajo za bratsko srečanje z domačini, tudi če ti ne želijo vstopiti v Cerkev. Za 13. stoletje je bil to res velik korak. Vendar smo mi potrebovali zelo dolgo, da smo to

dojeli. Položaj se je malo popravil v 19. in 20. stoletju, na kar je zelo vplival Charles de Foucault.

Delovanje Komisije za odnose z islamom na ravni reda kot tudi naš Projekt Istanbul – oblikovanje frančiškanske skupnosti v Istanbulu v duhu frančiškanske tradicije – so prav tako pomembni koraki na poti k medverskemu dialogu.

Kako in zakaj se je začel Projekt Istanbul?

Potem ko je v 90-ih letih propadel projekt poskusa oblikovanja ekumenske skupnosti, so mi vodstvo reda in tedanji generalni minister brat Giacomo Bini konec leta 2001 predlagali, da poskušam v Istanbulu vzpostaviti mednarodno frančiškansko bratstvo, ki bi živelo v duhu srečanja z muslimani, poleg tega pa bi bilo središče ozaveščanja reda o potrebi po medverskem dialogu. V septembru 2003 sva jaz in brat Mehičan prišla v Istanbul, po osmih mesecih se nama je pridružil brat iz

Konga, čez tri leta pa še brat iz Koreje. Te dni pride brat iz Argentine, pričakujemo pa še brata iz Italije in Indonezije.

Naša posebnost je v tem, da z eno nogo stojimo v Turčiji in z drugo nogo znotraj našega reda. Skupnost ima natančen cilj: ponuditi izobraževanje, vendar ne o religijah, saj lahko to dobimo tudi drugje, temveč o duhu frančiškanskega dialoga, o duhu Assisija. Imamo še veliko dela: poleg srečanj z muslimani eden od bratov razvija ekumenski vidik skupnosti, potrebovali pa bi še brate, ki bi bili strokovnjaki za islam, judovstvo in azijske religije.

Kako turška javnost gleda na vaše delo? Kako vas sprejemajo ljudje?

Da smo jasni: v današnji Turčiji so kristjani drobec prahu – razmerje med kristjani in muslimani je 100 do 150 tisoč kristjanov proti 75 do 80 milijonom muslimanov, vendar imamo kristjani bogato zgodovino in smo zelo opazni: v stari istanbulski četrti, kjer živimo, se zvonovi pogosto slišijo. Čeprav nas je tako malo, nas oblasti spoštujejo, in to vedno bolj, tudi ko želimo, da se nam vrnejo nepremičnine, odvzete v času osnovanja republike leta 1923.

Tako med islamskimi skupnostmi kot tudi v krogih oblasti, ki je laična, obstaja želja po medverskem dialogu in sodelovanju, kar se vidi po spodbujanju verskih obredov, načelnik naše četrti redno obišče vse cerkve v času božiča in velike noči.

Kako sodelujete z vzhodno Cerkvijo?

Občasno grem k maši k sirskim pravoslavcem, kjer me poznajo kot brata in prijatelja. Srečamo se tudi v tednu molitve za edinost v januarju, ko vsak večer vsi skupaj molimo v drugi cerkvi. Srečujemo se tudi z judi, ki obiskujejo ne samo naše škofo, temveč tudi nas, brate, saj nas poznajo kot ljudi srečevanja.

Avtor intervjuja: Ivan Nujić

Prevod in priredba: Zdenka Pišek

Nagradna uganka

S pomočjo opisov in po abecednem redu podanih zlogov sestavite šest besed znanega pomena in jih navpično vpišite v lik.

BE – CE – KLI – MA – NA – NA –
NJE – O – PI – RAČ – SA – ŠKA – TRE

1. ovrednotenje znanja v šoli, 2. kdor prosi oziroma pobira miloščino, 3. velika neprijetna živčna napetost, vznemirjenje zlasti pred javnim nastopom, 4. namišljeno doživetje zvokov, slik ali drugih občutkov med spanjem, 5. rezilo, 6. mlada kokoš.

Potem od vsake besede odvezemite po eno črko, da iz preostalih petih dobite šest novih besed z naslednjimi opisi:

1. vrednost blaga in storitev, izražena v denarju, 2. kar je nabrano, zbirka, 3. nepopustljivo vztrajanje pri kakem sta-

lišču, ravnanju ali mnenju, 4. črn prah, ki nastaja pri gorenju, 5. paličast, na eni strani priostren kos lesa, železa, ki se v kaj zabije, 6. ločilo, ki označuje konec stavka.

Odvzete črke prepisite v spodnjo vrstico in dobili boste znano molitev.

1	2	3	4	5	6

--	--	--	--	--	--

Pravilna rešitev iz prejšnje številke:

Stvarnik, melj, god – MOJE KRALJESTVO NI OD TEGA SVETA.

Na uredništvo smo prejeli 23 pravih odgovorov. Hvala vam za trud!

1. nagrada: **Danica Rupnik**, Stara Oselica;

2. nagrada: **Frančiška Štimec**, Kočevje;

3. nagrada: **Mira Srdar**, Ljubljana.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 2. februarja 2013. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;

2. nagrada: DVD Duhovni poklic;

3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (4)

IV. Kako je božji angel zastavil neko vprašanje bratu Eliju, gvardijanu nekega samostana v Spoletski dolini; in ker mu je brat Elija ošabno odgovoril, je šel in se napotil k Svetemu Jakobu, kjer je našel brata Bernarda in mu povedal to zgodbo.

Ko je na začetku ob ustanovitvi reda bilo še malo bratov in samostani še niso bili ustanovljeni, se je sveti Frančišek iz svoje pobožnosti napotil k Svetemu Jakobu v Galicijo in je vzel s seboj nekaj bratov, katerih eden je bil tudi brat Bernard. Ko takole skupaj gredo, najdejo na tleh revnega bolnika, in ker se mu zasmili, pravi bratu Bernardu: »Sin moj, hočem, da ostaneš tu in strežeš temu bolniku.« In brat Bernard ponižno poklekne in s sklonjeno glavo sprejme to zapoved svetega očeta ter ostane tam. Sveti Frančišek pa z ostalimi učenci nadaljuje svojo pot k Svetemu Jakobu.

Ko so dospeli na cilj in molili vso noč v cerkvi svetega Jakoba, razodene Bog svetemu Frančišku, naj po svetu ustanovi mnogo samostanov, ker se bo njegov red razširil in razmnožil v veliko število bratov. Po tem razodetju je pričel sveti Frančišek ustanavljati v tistih krajih samostane. Na povratku po isti poti najde brata Bernarda, bolnika pa, pri katerem ga je bil pustil, popolnoma zdravega; zato sveti Frančišek dovoli bratu Bernardu naslednje leto porovati k Svetemu Jakobu.

Sveti Frančišek se nato vrne v Spoletsko dolino in se nastani na samotnem kraju, on in brat Masej in brat Elija in drugi. Vsi so se zelo varovali, da ne bi svetega Frančiška nadlegovali in zadrževali pri molitvi; to so

storili iz velikega spoštovanja do njega in ker so vedeli, da mu Bog med njegovimi molitvami razodeva velike reči.

Nekega dne, ko je sveti Frančišek v gozdu molil, se je zgodilo, da je prišel lep mladenič v romarski obleki k samostanskim vratom in tako naglo, tako močno in tako dolgo trkal, da so se bratje nad takim nenavnim trkanjem močno začudili. Brat Masej gre, odpre vrata in pravi mladeniču: »Od kod prihajaš, sin moj? Zdi se, da nisi bil še nikdar tu, ko si tako nenavadno trkal?« Mladenič odgovori: »Kako pa je treba trkati?« Pa pravi brat Masej: »Potrkaj v presledkih trikrat zapored, potem počakaj, da brat izmoli očenaš in pride k tebi; in če v tem času ne pride, potrkaj v drugo.« Mladenič odgovori: »Zelo se mi mudi, zato s tako silo trkam; dolga pot me čaka in prišel sem, da govorim z bratom Frančiškom; toda on je v gozdu in premišljuje, zato ga nočem motiti. Pojdi tedaj, in pošlji mi brata Elija: povprašati ga hočem nekaj, ker slišim, da je močno učen.«

Brat Masej odide in pravi bratu Eliju, naj gre k mladeniču; ta se razjezi in noče iti.

Tako brat Masej ne ve, kaj naj stori in kaj naj odgovori onemu, zakaj če reče: »Brat Elija ne more priti,« se zlaže, če pa pove, da se jezi in noče priti, mu da slab zgled.

Ko se brat Masej takole obotavlja in se ne vrne, potrkaj mladenič znova kakor prej in kmalu pride brat Masej k vratom in pravi mladeniču: »Ti nisi izpolnil mojega navodila glede trkanja.« A mladenič odvrne: »Brat Elija noče priti k meni, pojdi tedaj in povej bratu Frančišku, da sem prišel, da bi z njim govoril. Ker pa nočem motiti njegove molitve, mu reci, naj mi pošlje brata Elija.« Nato gre brat Masej k svetemu Frančišku, ki je z obrazom obrnjen v nebo molil v gozdu, ter mu sporoči mladeničevo naročilo in odgovor brata Elija. Tisti mladenič pa je bil božji angel v človeški podobi.

Sveti Frančišek pa se ne zgane in ne skloni obraza in pravi bratu Maseju: »Pojdi in reci bratu Eliju, naj pod pokorščino nemudoma gre k onemu mladeniču.«

Ko brat Elija izve za ukaz svetega Frančiška, gre hudo jezen k vratom, jih z veliko silo in ropotom odpre in vpraša mladeniča: »Kaj hočeš?« Mladenič odgovori: »Pazi, brat, da se ne razjeziš tako, kakor se kaže, zakaj jeza ovira duha in ne pusti razbrati resnice.« A brat Elija odvrne: »Povej mi, kaj hočeš od mene?« Mladenič odgovori: »Vprašam te, ali je dovoljeno onim, ki živijo po svetem evangeliju, jesti to, kar se jim ponudi, kakor je Kristus učil svoje učence; in vprašam te dalje, ali ni nobenemu človeku dovoljeno postreči s čim, kar bi nasprotovalo evangelijski svobodi?« Brat Elija ga ošabno zavrne: »To vem prav dobro, a ti nočem odgovoriti, pojdi svojo pot!« Mladenič pa odgovori: »Na to vprašanje bi znal jaz odgovoriti bolje kakor ti.«

Tedaj brat Elija jezno zaloputne vrata in gre. Potem pa začne premišljati o tem vprašanju, pa si ne zna odgovoriti. Bil je

namreč vikar reda in je proti evangeliju in proti vodilu svetega Frančiška zapovedoval, da ne sme noben redovnik užiti mesa; tako je bilo omenjeno vprašanje naperjeno izrecno proti njemu. Ko si tedaj o tem sam ni bil na jasnem in je pomislil na ponižnost mladeniča, ki mu je rekel, da zna na to vprašanje odgovoriti bolje kakor on, se je vrnil k vratom in jih odprl, da bi o tem povprašal mladeniča: ta pa je bil že odšel, ker ošabnost brata Elija ni bila vredna, da bi govorila z angelom.

Komaj se je to zgodilo, se vrne sveti Frančišek, ki mu je bilo vse od Boga razodeto, iz gozda in ostro ter glasno pograja brata Elija, rekoč: »Slabo delate, ošabni brat Elija, da odganjate od nas svete angele, ki prihajajo, da bi nas poučili. Povem ti: zelo se bojim, da boš zaradi svoje ošabnosti končal zunaj reda.« In zgodilo se je tako, kakor mu je sveti Frančišek prerokoval: umrl je zunaj reda.

Isti dan in isto uro, ko je angel odšel, se je prikazal v prav isti podobi bratu Bernardu, ki se je vračal od Svetega Jakoba

in stal na bregu velike reke. Pozdravi ga v njegovem materinem jeziku in pravi: »Bog ti daj mir, dobri brat!« Presenečen se dobri Bernard močno začudi mladeničevi lepoti in jeziku svoje domovine, odzdravi mirno in veselega obraza ter ga takole vpraša: »Od kod prihajaš, dobri mladenič?« Angel odgovori: »Prihajam od tistega kraja, kjer prebiva sveti Frančišek. Šel sem, da bi z njim govoril, a nisem mogel, ker je bil v gozdu in premišljeval božje reči in ga nisem hotel motiti. V tistem kraju bivajo tudi brat Masej, brat Egidij in brat Elija; in brat Masej me je podučil, kako se mora po bratovsko trkati na vrata, brat Elija pa mi ni hotel dati odgovora na vprašanje, ki sem mu ga dal, a se je nato skesal, me hotel slišati in videti, pa ni več mogel.«

Po teh besedah pravi angel bratu Bernardu: »Zakaj ne greš na ono stran?« Brat Bernard mu odgovori: »Ker se bojim nevarnosti zavoljo globočine valov, ki jih vidim.« Pa pravi angel: »Pojdiva skupaj, nič se ne boj!« Angel mu reče: »Pojdiva skupaj, nič se ne boj!« In prime ga za roko ter ga postavi, kot bi trenil, na ono stran reke. Tedaj je brat Bernard spoznal, da je to božji angel, in z velikim spoštovanjem ter veseljem zaklical: »O blagoslovljen angel božji, povej mi, kako ti je ime.« Angel mu je odgovoril: »Zakaj vprašuješ po mojem imenu, ki je čudovito?«

S temi besedami je angel izginil in zapustil brata Bernarda vsega potolažene-ga, tako da je vso pot v radosti prehodil in si zapomnil dan in uro, ko se mu je prikazal angel. In ko je došel do kraja, kjer je bil sveti Frančišek z omenjenimi tovariši, jim je vse po vrsti povedal. Tedaj so zanesljivo spoznali, da se je prav isti angel tisti dan in tisto uro njim in njemu prikazal, in zahvalili so se Bogu.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Odmev za danes

Besedilo odseva spore, ki so zadeli frančiškanstvo: Ali je treba izpolnjevati evangelij dobesedno? Odseva tudi neenotnost okolja, v katerem je nastala knjiga Rožice: nasproti meniško-samostanskemu razvoju, ki ga predstavlja brat Elija, stojita zvestoba svobodi in preprostost potujočih začerkov, kar predstavlja brat Bernard.

Nikoli ne bomo razumeli, kaj je pomenila angelologija za srednjeveškega človeka: dejavno navzočnost nadnaravnega v človeškem bivanju. Nobenega razloga nimamo za to, da bi posumili na »religiozno izmišljotino«, ko se tako kruto zakrinka s pristranskostjo. Lahko bi mislili, da je angelologija dvojnik (nezavedna projekcija?) antropologije. Zdi se, da to odsevajo te strani na različne načine, ko načnejo pogovore angela z Masejem, Elijem in Bernardom.

V srcu preprostih, ki jih preveč zlahka obdolžimo magične miselnosti, je nekaj razsvetljenega pesništva. Poročila o angelih (to poglavje jasno spominja na Tobijevo knjigo) se nanašajo na skrivnost Previdnosti. Znanost preiskuje vzroke. Vera vidi prepletenost niti, s katerimi upravlja Bog, in sestavlja čudovite pripovedi.

Zapomnil si bom prizor angela, ki vabi k veri, da bi prečkali globoko reko.

In sveto strahospoštovanje Frančiška, ko stopi v navzočnost trikrat svetega Boga.

Se nadaljuje ...

Posodobljeni prevod

Alojzija Resa

pregledal br. Miran Špelič.

Odmeve prevedel Robert Kralj.

Novice iz Svete dežele

Getsemani. Okoli štirideset deklet si je ogledalo arheološka izkopavanja v okolici cerkve v Getsemaniju, kjer že nekaj mesecev potekajo gradbena dela. Trenutno obnavljajo mozaike na notranji strani obokanega stropa cerkve. Predvidena je še obnova tal, strehe in fasade. Cilj projekta je mnogo več kot le restavriranje cerkve. Želja je zbuditi zanimanje mladih za zgodovinsko in umetniško dediščino Svete dežele. Lokalne šole so pred kratkim, da bi približale lepoto tega prostora otrokom iz Jeruzalema, začele s številnimi dejavnostmi. Otroci se seznanijo z zgodovino cerkve in si ogledajo vse zgodovinske in arhitekturne spremembe, ki so se zgodile skozi stoletja. Pod strokovnim vodstvom si ogledajo tudi mozaike v cerkvi.

Mesec dni med betlehemskimi otroki. Christina je preživela mesec dni z otroki iz Betlehema. Pomagala je sestram v organizacijah Dobrodelna organizacija Antonija in Hogar Nino Dios, ki vodijo ustanovo za invalidne otroke. Christina, kot sama poudarja, je želela v tem času spoznati izraelsko-palestinske odnose. Bila je zelo začudena, da družine razdvaja visoki zid in da imajo Izraelci nadzor nad vodnimi viri. Ko je zaključevala s prostovoljnim delom, se

je zavedala, da je več prejela od otrok, kot pa jim je bila sama sposobna dati.

Nova knjižnica. Študentje-prostovoljci z univerze v Trentu so pomagali tehniškemu delu urada kustosa Svete dežele pri obnovi frančiškanske knjižnice v samostanu Svetega Rešitelja (San salvatore). Dva tedna so uresničevali projekt »Knjige – mostovi miru« in tako prispevali kamenček v mozaik k ohranitvi dediščine.

Frančiškanske šole v Betlehemu si prizadevajo pomagati otrokom zgraditi most prihodnosti, da bodo lahko okrepili svojo neodvisnost, učne sposobnosti in druge veščine. V sodelovanju s socialnimi delavci potekajo štirikrat tedensko tudi obšolske dejavnosti, prek katerih otroci vzpostavljajo tesnejše sodelovanje z učitelji ter pridobivajo dodatna znanja in izkušnje.

Luč miru iz Betlehema bodo skavti tudi letos razdelili po vsej Evropi. Luč je 27. novembra prižgal 11-letni Khader Ballut iz arabske krščanske družine. Slovesnosti prižiganja luči se je udeležila tudi nova županja Betlehema Vera Baboun, prva ženska v tej funkciji. Županja, ki je kristjanka, je poudarila, da luč miru predstavlja pomembno znamenje v težkih časih in močan izraz solidarnosti z ljudmi v Sveti deželi.

Prostovoljno delo z invalidi v Jeruzalemu. Bogoslovca novomeške škofije Štefan Hosta in Boštjan Gorišek sta bila od 7. julija do 7. avgusta 2012 na enomesečnem prostovoljnem delu v Sveti deželi. V Jeruzalemu sta pomagala sestram usmiljenkam v njihovem hospicu, kjer sta skrbela za invalide. Izkušnja prostovoljnega dela ju je še bolj utrdila v hoji za Kristusom.

*Izbral in pripravil
br. Boštjan Horvat*

Kolesarjenje ob Donavi, drugi največji reki v Evropi

Nadaljevali smo vožnjo proti Linzu, glavnemu mestu zgornje Avstrije. Ogledali smo si ga z levega brega Donave. Namenili smo se tudi na ogled taborišča Mauthausen, ki je bilo le malo oddaljeno od naše poti. Kraj je na lepem hribu s čudovitim razgledom po pokrajini. Kljub brezhibni urejenosti so zapisi iz zgodovine tega kraja tako grenki, da smo se kmalu vrnili na našo pot ob reki. Prekolesarili smo 126 kilometrov. Po večerni maši se je nekaj članov odločilo zaključiti pot.

Nova prostovoljna kuharja sta postala Jože in Janez, ki sta bila prava kulinarična mojstra. Milan, naš abrahamovec, je bil zadolžen za kletarja in je svoje delo vestno opravljal. Ženska ekipa je skrbela za pomivanje in pospravljanje posode.

Lepa kolesarska pot nas je peljala do samostana Melk. Njegova zgodovina sega v 10. stoletje. Benediktinci so na visoki skali nad reko naredili mogočno kulturno in versko središče. Danes je v njem gimnazija z 900 dijakami. Imajo svoj internat, veliko knjižnico in različne obrtniške delavnice. Omembe vreden je tudi razgled po reki Donavi. Pot smo nadaljevali proti Tullnu. Tulln je bil sedež grofov Babenbergov. Njihovi nasledniki so postali v 13. stoletju Habsburžani, ki so bili več stoletij močna vladarska hiša v Evropi. Po otoku na Donavi so kolesarsko pot močno oblegali rekreativci z Dunaja. V 20. dunajskem okolišu smo si poiskali prenočišče. Džani, ki je bil na poti tudi kolesarski serviser, nas je opozoril, da se nam bliža tisoč kilometrov prevožene poti. Podvig smo proslavili s šilcem žganja, kajti naslednji dan je našo

ekipo zapustil gospod Anton. Pogrešali smo njegovo bogato znanje zgodovine, ki ga je delil z nami.

Dunaj je avstrijska prestolnica z 1,6 milijona prebivalcev. Mesto Habsburžanov, lepe Štefanove cerkve, čudovite operne hiše itd. Po mednarodni raziskavi je avstrijska prestolnica mesto, v katerem se najbolje živi. Ogledali smo si ga le s kolesa in se odpeljali proti Slovaški, ki je le 60 kilometrov vzhodneje.

Desni breg Donave nas je vodil skozi zanimiva mesteca in občudovali smo urejenost in ohranjenost njihove zgodovine. V daljavi se nam je na levem bregu reke približevala Bratislava. Na vsej poti različni mostovi povezujejo mesta na obeh straneh Donave. Tako tudi Bratislavo povezuje mogočen in lep most.

Bratislava je glavno mesto Slovaške in je z več kot pol milijona prebivalcev tudi največje mesto te države. Nad starim delom mesta stoji mogočen bratislavski grad. V današnji baročni podobi je nastal leta 1649. V času Marije Terezije je bil sedež kraljevega guvernerja. V nepo-

sredni bližini gradu stoji parlament. Pot smo nadaljevali po nasipu umetnega kanala. Vroč dan in veter sta nas spremljala na tem nezanimivem delu poti. Do kraja Gabčíkovo, kjer smo prespali, smo se vozili skozi siromašne vasi. Spremljal nas je neprijeten občutek, saj so nas opozorili na tatove koles. Namestili smo se sredi vasi, v majhnem hotelu. Naša kuharska mojstra sta nam pripravila večerjo iz zadnjih zalag donatorjev. Zato se ob tej priliki zahvaljujemo vsem, ki so nam pomagali. Večer smo zaključili ob kozarčku piva in ugotovili, da so cene kar občutno nižje.

Po priporočilu prijaznih gostiteljev smo pot nadaljevali po nasipu ob reki. Vozili smo se po naravnem parku. Pot je nasuta z dokaj debelo plastjo peska. Odločili smo se, da se preko polja in manjših vasi odpeljemo na cesto. To nam je uspelo z Alenkino pomočjo, ki nas je vso pot usmerjala. Cesta je bila slabo vzdrževana in dokaj prometna. Malica nas je čakala na nasipu, zato smo se po nekaj kilometrih vrnili na nasip.

Pri kraju Komarno smo zapustili Slovaško. Meja med Slovaško in Madžarsko je reka Donava. Sredina mostu, ki smo ga prevozili, nas je opozorila, da smo se pripeljali v drugo državo. Pot smo nadaljevali po glavni, precej prometni cesti. Po 118 kilometrih smo prikolesarili v središče Esztergoma in ob zasluženem pivu čakali na patra Petra. S frančiškano p. Venceljem nas je pospremil do njihovega samostana. Prijazno so nas sprejeli in povabili na okusno večerjo. Pri večernem druženju smo izvedeli, da je v samostanu gimnazija z internatom. Imajo 350 dijakov, ki jih poučujejo profesorji iz okolice. Naš gostitelj Vencelj jim pomaga do znanja latinščine in grščine. V samostanu danes živi 16 frančiškanov.

Zjutraj smo se prebudili v deževen dan. Odločili smo se, da kolesarjenje zaključimo. Prekolesarili smo 1240 kilometrov. Do zastavljenega cilja, to je do Budimpešte, nam jih je ostalo še 85. Domov so se nekateri odpeljali z vlakom, drugi pa z avtomodom, ki je varno pripeljal tudi naša kolesa.

Jelka Snedic

Betlehem, tako blizu in tako daleč

Ko se je sv. Frančišek vrnil iz Svete dežele, kjer je na krajih, posvečenih z Gospodovimi stopinjami, častil Odrešenika, človeka in Boga, se je leta 1223 odločil, da bo obhajal božič skupaj z domačini na povsem nov način. Kaj takega svet še ni videl. V Grecciu, tri dni hoda iz Assisija, je imel prijatelja in pokrovitelja Janeza Vellita. Temu možu je dal sv. Frančišek sporočiti: »S teboj bi rad obhajal sveto božično noč. Poslušaj, kako sem si to zamislil! V gozdu blizu samostana boš našel v pečini votlino in tja postavi jasli, napolnjene s senom. Pripelji tudi vola in oslička, da bo prav tako kot v Betlehmu. Resnično bi rad obhajal prihod Božjega Sina na zemljo, da bom na lastne oči videl, kako reven in ubog je hotel biti zavoljo nas.«

Betlehem je danes enak kot takrat, vendar le po vsebini. Tudi Frančiškov

Greccio v Italiji je popolnoma enak Betlehemu v Palestini – po vsebini sporočila. Sicer je pa Betlehem danes zelo blizu mnogim mestom po širnem svetu, hkrati pa zelo daleč. Težava je v razdeljenosti Palestine na palestinska in izraelska ozemlja. Tudi letos ima Betlehem odprta vrata vsem romarjem sveta, omejitve pa imajo domači kristjani iz palestinskih področij, npr. pri prehodu iz Gaze v Betlehem.

Izraelska oblast je praznovanju božiča naklonjena iz več razlogov. Najprej zaradi prihoda romarjev. Ker pa je Betlehem na palestinskem ozemlju, je za Izrael bolj zanimivo mesto Nazaret. Navadno prenaša izraelska TV polnočnico iz nazareške bazilike, kar je po svoje razumljivo. Tako se mimogrede zgodi zamenjava poudarka in vsebine sporočila, kot da bi se Božje rojstvo zgodilo v Nazaretu. Tam je votlina, vendar Marijinega oznanjenja. Nazaret je mesto Jezusove mladosti, ne pa rojstva. V takšnih okoliščinah, kot so danes, je dobrohoten medijski pristop Izraela sicer dober, delno pa je zavajajoč.

Zahvaljujoč medijem je torej Betlehem blizu mnogim krajem sveta, zaradi razdeljenosti v Palestini pa je ravno palestinskim kristjanom zelo daleč. Rešitev lahko prinesejo samo politične odločitve na Bližnjem vzhodu. Že davno tega pa je sv. Frančišek našel rešitev v praznovanju, ki presega krajevne omejitve in prepreke. Zahvaljujoč njemu se nam je Betlehem približal do bližine domačnosti in se čutimo v njem sprejeti. Betlehem je tam, kjer se Jezus rodi. K temu je Angelus Silesius dodal: »Tudi če bi bilo Dete tisočkrat rojeno, pa ne v tvojem srcu, je vse izgubljeno.«

P. Peter

Romanje v Prago

V dneih od 16. do 18. oktobra 2012 je Društvo prijateljev Svete dežele na čelu s p. Petrom Lavrihom obiskalo Prago, prestolnico republike Češke. Naši nameni so bili božjepotni in kulturološki, saj je to mesto tudi vrhunska glasbena prestolnica Evrope. Uspešno smo jih uresničili. Petnajsterica romarjev se je ob potovanju z vlakom dodobra spoznala in v prijetnem druženju smo ob večernih urah prispeli na cilj.

Naslednje jutro smo se z našega hotela peš podali k sv. maši v mogočno cerkev Srca Jezusovega »na Vinohradeh«. Tamkajšnji g. župnik nas je kot Plečnikove rojake prijazno pozdravil ter se ob koncu mašne daritve za somaševanje pri češki maši toplo zahvalil. Tako je bil ta dan posebej blagoslovljen. Na romanju nikoli ne veš, kakšna božja presenečenja te čakajo. Ko smo po sv. maši zapuščali prostrano, skrivnostno cerkev s prelepim kipom Sočutne pod Križem, smo ob izhodu iz cerkve brskali za karticami na pulitu z verskim tiskom. Oči so mi obstale na naslovu »Katolícký týdeník« (Katoliški tednik, 16.–22. 10. 2012), ustrezniku naše Družine. Na naslovni strani je izstopal naslov v mastnem tisku: »Praha zažila první beatifikaci«, pod njim pa fotografija z veličastnim sprevodom nosilcev relikviarija štirinajstih frančiškanov-mučencev, ki so bili v soboto pred tem (13. oktobra 2012) v katedrali sv. Vida na Hradčanih razglašeni za blažene. Kako zgovorno sporočilo za nas!

Pater Peter je takoj spremenil načrt za ogled mesta; po Vaclavskih namestih smo se podali v Nove Město, staro četrt Prage, v župnijo Marije Snežne, kjer vse od začetka 17. stoletja domujejo frančiškani. V prelepi gotško zasnovani, a ne dokončani cerkvi, ki jo je za brate karmeličane v 14. stoletju

dal zgraditi še danes nadvse spoštovani in občudovani češki kralj, nemško-rimski cesar Karel IV. Luksenburški, med drugim tudi ustanovitelj praške univerze (1348), smo se presenečeni ustavili pred beatifikacijsko umetniško podobo štirinajstih blaženih mučencev – frančiškanov. Pretresljiva gruča Bogu zvestih žrtev, ki jih od vseh strani ogrožajo štiri grabežljive črne ptice roparice, jastrebi z razkrečnimi kremplji. Simbolizirajo okrutne sovražnike-ubijalce, ki so na pustni torek (15. februarja 1611) v cerkvi in v samostanu uprizorili grozljiv pobjo. Zakaj?

Bratje frančiškani so leta 1604 prišli v Prago iz zahodne Evrope in delovali kot mednarodna skupnost. Bili so iz Italije (4), Nemčije (2), Španije (1), Francije (1), Nizozemske (1), pet pa je bilo Čehov. Misijonarili so, ne najbolj sprejeti, v Pragi, ki je bila tedaj še bolj protestantska (češki husiti in luterani) kot katoliška; le ena tretina je bilo katoličanov, med prebivalci Prage pa so bile trajne »ideološke« napetosti. Do strahotnega pokola je prišlo zaradi oblastniških trenj dveh bratov Hasburžanov. Nepriljubljeni in moralni oporečni Rudolf II. je bil češki kralj, njegov brat Matija pa ga je hotel »nadomestiti«. Kralj Rudolf II. je tako za pomoč prosil njunega skupnega bratranca, passavskega škofa Leopolda Habsburškega, ki je s svojimi bojovníki pridrl v Prago. Na spopade se je pripravila tudi vojska čeških stanov, ki je, čeprav luteranska, v splošni morilski zmed pred uničenjem obvarovala jezuite in minorite. Frančiškani – »tujci« – pa so ostali brez zaščite. Še več! Obdolženi so bili, da skrivajo orožje in vojščake Leopolda Habsburškega. Lažna provokacija je delovala.

Neobvladljiva sodrga teh vojsk je vdrila v odprto frančiškansko cerkev, kjer je maševal p. Martinez in pred divjaki skušal obvarovati vsaj ciborij s posvečenimi hostijami. Odsekali so mu roko, hostije so se

razsule po tleh, pater pa je umorjen obležal pred oltarjem Marije Snežne. Drugega patra so umorili pred spovednico, ostale, ki so se poskrili po prostorih samostana in v zvoniku, so v treh urah vse brutalno pomorili. Vsi patri in gojenci so bili pobiti, cerkev in samostan izropana. Le vratar, težko ranjen, je ubežal k minoritom in kot edina živa priča dogodkov po treh mesecih umrl. Napol gola trupla so tri dni ležala po samostanskem dvorišču. S smrtno kaznijo je bilo zagroženo vsakemu, ki bi jih pomiloval ali skušal pokopati ...

Vendar sta se po treh dneh opogumili dve gospe žlahtnega stanu s hčerami in nekaterimi meščani. Zvečer so trupla zavili v rjuhe in jih skrivaj pokopali v samostanskem križnem hodniku. In tu je že tedaj začela kliti njihova slava in se je začelo utrjevati njihovo češčenje, ki je trajalo 400 let, vse do slovesne sobotne beatifikacije. Prebivalci novomeške četrti so namreč več večerov zaporedoma videli cerkev Marije Snežne razsvetljeno in slišali petje menihov. Pretreseni so sprejeli to znamenje!

Leta 1616, pet let po zločinu, je praški nadškof Jan Lohelius dal trupla izkopati (trohnoba jih skoraj ni načela) in jih pokopati v stransko kapelo sv. Mihaela pri Mariji Snežni. Začel se je postopek za beatifikacijo, vendar nova, revna samostanska družina frančiškanov stroškov ni zmogla. V 19. stoletju je bil postopek obnovljen, spričo prve svetovne vojne (1914) prekinjen, nato je postopek ustavila druga svetovna vojna, za njo pa socialistično-ateistično obdobje ...

To zlato jesen pa so bili frančiškani-mučenci slovesno razglašeni kot prvi praški blaženi v letu vere. Slovesnost v katedrali sv. Vida na Hradčanih je presešla vsa pričakovanja. Ob uglednih gostih iz Evrope, od koder so menihi izhajali, je prisostvovalo na stotine duhovnikov, dolga procesija ministrantov, okrog šest tisoč čeških in moravskih vernikov ...

Praški nadškof Dominik Duka je v svojem zaključnem nagovoru o mučencih poudaril: »Njihova zemeljska tragedija in posmrtna slava izhajata iz moralne krize Evrope, tedanje Evrope brez vrednot. Tedanja družbena negotovost, lažna obtoževanja, sumničenja, zle slutnje in bojazni, klici po spremembah, radikalno teptanje osnovne človekove odgovornosti do sočloveka, brezmejno sovraštvo – ta davna dogodivščina postaja trenutek naše sedanjosti.« Tudi vsi drugi govorniki vključno s prefektom Kongregacije za svetnike, Angelom Amatom, ki je prebral odlok razglasitve za blažene papeža Benedikta XVI., so naglašali aktualnost tega zgodovinskega dogodka.

Praški mučenci nam vsem ostajajo duhovni vzor: vse verne prevzema njihova zvestoba veri, zvestoba redovni obljubi, zvestoba Bogu, saj so vsi do zadnjega ostali na »potaplajoči se ladji« in se pred pričakovanim nasiljem niso umaknili na varno, kar bi jim razsodni verniki danes gotovo svetovali ...

Sobotna slovesnost v katedrali sv. Vida pa ni bila edini dogodek »beatifi-

kacijskega vikenda.« Ves teden so se bile svečanosti tudi pri frančiškanih v nabito polni cerkvi Marije Snežne. Vrstili so se vrhunski koncerti, predavanja z zgodovinskim orisom političnega in verskega ozadja teh dogodkov, bogata razstava zgodovinskih dokumentov, umetniških stvaritev in slikarskih upodobitev cerkve s samostanom. Pripravljena je bila natisnjena devetdnevna v čast mučencev. Pripravila jo je češka frančiškanska provinca, da bi pri njej (od 4.–13. oktobra) lahko sodelovali vsi verniki na Češkem in na Moravskem. Vrsto publikacij in spominkov je izdala tudi založba sester pavlink, ki delujejo v neposredni sosesčini bratov frančiškanov. V nedeljo, 14. oktobra, pa je bilo po slovesni sv. maši tudi dvorišče cerkve pri Mariji Snežni podarjeno davnim žrtvam in poimenovano po 14 praških frančiškanih-mučencih.

Ob teh doživetjih je blesteča Mozartova opera Figarova svatba z vrhunskim petjem in izvrstno orkestralno izvedbo, le kot človeška stvaritev, nekako zbledela.

Slovenska romarska skupina Društva prijateljev Svete dežele je bila po Božji previdnosti prva iz skupne Evrope, ki je obiskala in počastila grob blaženih praških mučencev v kapeli sv. nadangela Mihaela, kjer v preprosti hrastovi krsti skupaj počivajo, dokler jim sodobni bratje frančiškani ne bodo uredili duhovno-umetniško izbranega, njihove časti dostojnega, dragocenega relikviarja.

S hvaležnostjo za tako nepredvideno romarsko doživetje smo se vračali iz Prage, kamor se je v vseh letnih časih vredno podati, saj smo bili v skupni tristoletni zgodovini »pod Avstrijo« z dogajanjem na Češkem veliko bolj seznanjeni, kot smo v času sedanje skupne Evrope in sodobne svetovne komunikacije.

Martina Orožen

Darovi za Sveto deželo - za ŠOLE

od 3. 10. do 3. 12. 2012

500 €	Kobi Tatjana
100 €	Šuštar Peter, Vučko Mojca
50 €	Beravs Franc, Grubelnik Vlasta, Beravs Nika
40 €	Zajc Franc
30 €	Jaklitsch Marjeta
20 €	Ipavec Jožica, Skolaris Talica, Konig Ana
25 €	Stanič Stanislav
15 €	Čibej Darja
12 €	Stanič Stanislav
10 €	Ogrinc Darja, Jakopič Frančiška, Bizjak Stanko, Benedik Ivanka
5 €	g. Mozetič, Skorjanc Ana

Bog povrni!

Uredila Majda

Molitev iz devetdnevnice za beatifikacijo

Neizmerna reka preplavlja zemljo.
Reka, ki spira vsako sled smrti.
Reka, ki priteka iz Kristusovega srca,
a živi in toži v krvi pravičnih.
To je zakon vseh učencev:
dati življenje v mučeništvo,
pričati za Ime, ki je večje od vseh
možnih človeških imen.
To je zakon vseh učencev:
biti skrito zrno v brazdi,
da bi, umirajoč vsakršnemu
samoljubju, dozorelo
v klasje, polno življenja.
To je zakon za vse učence:
in blaženi so, ki se rodijo
iz te reke, ki preplavlja zemljo
in daje vzkaliti novemu brstenju.

Tebi, Oče, vsa hvala in slava,
ki skupaj s Sinom in Svetim Duhom
vedno poplašča kri pravičnih.
Slava vsem tvojim mučencem.
Amen.

V ALPSKO ZIMSKO IDILO Z VLAKOM

Podoživimo potepuško mladost v svetiščih in gorah: Ljubljana, milanska stolnica, idila retijske železnice, vlak Bernina, Tirano, Einsiedeln, Passau; v 6 dneh
Datum: 27. 1. do 1. 2. 2013

PROGRAM:

dan, 27. jan. 2013 (nedelja): zvečer ob 20.49 odhod vlaka iz Ljubljane. Nočna vožnja v ležalnikih s 4 ležišči do Milana.

dan, 28. jan. (ponedeljek): po prihodu ogled stolnice, opere, sv. maša, večerja, prenočevanje.

dan, 29. jan. (torek): po zajtrku vožnja v Švico, v Einsiedeln, sv. maša, obisk svetišča, nadaljevanje vožnje do Chura in po retijski železnici do Pontresine, večerja v mladinskem domu.

dan, 30. jan. (sreda): po zajtrku vožnja po berninski progi do Tirana v Italiji, tam sv. maša v romarski cerkvi in povratek v Pontresino, večerja, prenočevanje.

dan, 31. jan. (četrtek): po zajtrku vožnja v Passau, mesto treh rek (Donava, Ilz in Inn) in največjih orgel, večerja, prenočevanje.

dan, 1. feb. (petek): po zajtrku ogled mesta, sv. maša, popoldne vožnja proti domu in zvečer ob 21.00 prihod v Ljubljano.

CENA POTOVANJA: EUR 495,00 po osebi (za člane). Prenočevanje v mladinskem domu s sobami do 4 postelje, zajtrk (kadar je prenočevanje v mladinskem domu). Vozovnica za vlak INTERRAIL, zavarovanje Elvia

PRIJAVE TAKOJ (vsaj do 31. 12. 2012, pozneje le, če bo še prostor), skupina do 20 oseb, OB PRIJAVI se plača EUR 300,00, ostalo do 15. 1. 2013.

OPREMA: Ker bo vsak sam premikal svojo prtljago, naj je bo čim manj. Sicer pa zimska oprema, dobri čevlji, rokavice, kapa.

8. FEBRUAR 2013

ROMANJE OB LURŠKI DEVETDNEVNICI NA TRI OTOKE V BENEŠKI LAGUNI

SV. FRANČIŠEK V PUŠČAVI, BURANO, MURANO

PROGRAM:

Petek, 8. februarja 2013: odhod avtobusa z Dolgega mostu v Ljubljani (parkirišče mestnega prometa) ob 6.30 (z avtobusne postaje št. 29A ob 6.15). Vožnja po Vipavski dolini, postanek na Petrolu na AC Vrtojba, pribl. ob 7.45.

Pristanišče PUNTA SABIONI, vkrcaje na ladjico in vožnja do otoka sv. Frančiška. Po izročilu naj bi se sv. Frančišek ustavil na tem otoku, ko se je vrnil iz Svete dežele. Zbiranje v cerkvi in priprava na sv. mašo (pribl. ob 11h) v ČAST LURŠKI MARIJI. Čas za obisk samostana. Nato spet z ladjico na otok Burano in na otok Murano. Na vsakem otoku bo kratek ogled dejavnosti. Nato vrnitev z ladjico v pristanišče PUNTA SABIONI. Avtobusna vožnja v Motto di Livenza, kjer bomo v znani restavraciji imeli predpustno pojedino. Povratek v Ljubljano predvidoma do 20. ure.

Otok Burano je osnovala družina Buriana, ki se je kasneje preselila na otok Buranello. Otok je poznan po izdelavi čipk. Naseljen je s 4.000 prebivalci in 7 kilometrov severno od središča Benetk (40 minut z vaporettom). Nikoli ni užival neodvisnosti Murana, saj je bil sprva podrejen Torcellu, kasneje Benetkam.

Otok Murano je po svetu poznan po izdelavi steklenih umetnij, ki je nadomestila prvotni dejavnosti ribolov

in solinarstvo. Podobno kot Benetke je tudi Murano sestavljen iz otokov in mostov. V dosti manjši podobi je na otoku tudi Canal Grande.

Cena romanja: avtobus, ladja na 3 otoke, predpustna pojedina – EUR 55,00 (za člane).

PRIJAVE TAKOJ. Prijava je sprejeta, ko je poravnano plačilo na TRR DRUŠTVA. Prijave sprejemamo do zasedbe mest v avtobusu.

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

TRŽAŠKA 85, SLO - 1000 LJUBLJANA,
REPUBLIKA SLOVENIJA

TEL.: +386 (0)1.24.44.250,

FAX.: +386 (0)1.24.44.251;

GSM: 041.669.134

HTTP://WWW.SVETA-DEZELA.SI

E-MAIL: KOMISARIAT@RKC.SI

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (DAVČNI ZAVEZANEC)

Murray Bodo

POT SVETEGA FRANČIŠKA

»Ko sem oblekel habit svetega Frančiška, sem bil star osemnajst let. Od takrat se je veliko spremenilo, v meni in v svetu okrog mene. Frančišek, ki ga poznam danes, ni tisti Frančišek, ki sem ga poznal pri osemnajstih, a njegove vrednote in pripovedi, ki govorijo o tem, kako je živel in kaj je govoril, še vedno spodbujajo način življenja, ki sem si ga izbral.

Frančišek Asiški mi je dal način življenja, ki me še naprej izziva in vznemirja ter me sili, da vedno znova preverjam možnosti v sebi in okrog sebe. Vedno znova se vračam k Frančišku in njegovim razlagalcem, da bi našel pomoč za razumevanje lastnega izkustva.«

Murray Bodo

Format: **20 x 12,5 cm; broširano**

Obseg: **192 strani**

Cena: **7 €** (za bralce Brata Frančiška do 31. 1. 13 samo **6 €**)

Napovedujemo

Kenan B. Osborne OFM

FRANČIŠKANSKO INTELEKTUALNO IZROČILO

Mari Jože Osredkar OFM

Marjana Harcet

POJEM ODREŠENJA IN NAUKI O ODREŠENJU V SVETOVNIH RELIGIJAH

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>

